

ŻYCIE RADOMSKIE

Nr 242 (2796)

CZWARTEK 9 PAŹDZIERNIKA 1952 ROKU

CENA 15 gr

Referat sekretarza KC WKP(b)
G. M. Malenkowa
na str. 3 - 6

Obrady XIX Zjazdu WKP(b) Dyskusja nad referatem sprawozdawczym KC WKP(b) i nad sprawozdaniem Centralnej Komisji Rewizyjnej Partii

MOSKWA (PAP). — Agencja TASS donosi:
Na porannym posiedzeniu XIX Zjazdu WKP(b) w dniu 6 października 1952 roku odbyło się sprawozdanie z działalności Centralnej Komisji Rewizyjnej WKP(b) przewodniczący Komisji P. MOSKATOW.

Referent omówił stan gospodarki finansowej partii oraz sprawę rozpatrywania dokumentów, pism, oświadczeń i założeń nadchodzących do centralnych organizacji partyjnych. Stwierdził on, że większość kierowników organów partyjnych prowadzi prawidłowo gospodarkę partii i przestrzega ściśle dyscypliny finansowej.

Komitet Centralny systematycznie kontrolował i pomagał terenowym organizacjom partyjnym w dziedzinie gospodarki partyjnej, ewidencji członków i kandydatów partii oraz ewidencji i wydawania dokumentów partyjnych.

Komitet Centralny partii otrzymuje liczne pisma od ludzi radzieckich, którzy pragną pomocy partii i państwu zwracając się do KC w najróżnorodniejszych sprawach, mających niekiedy znaczenie państwowe i społeczne.

Wszystkie pisma wpływające do Komitetu Centralnego są skrupulatnie rozpatrywane przez odpowiedzialnych pracowników aparatu KC. Niektóre oświadczenia i pisma były przedmiotem dyskusji w Komitecie Centralnym.

Moskatow stwierdził, że w okresie sprawozdawczym nastąpiło dalsze wzmocnienie aparatu partyjnego, podniósł się poziom polityczny i kulturalny kadr partyjnych i wzrosła ich poczucie odpowiedzialności za wykonanie powierzonych zadań.

Dyskusja

Następnie Zjazd przystąpił do dyskusji nad referatem sprawozdawczym KC WKP(b) i nad sprawozdaniem Centralnej Komisji Rewizyjnej WKP(b).

Przewodniczący Chruszczow udzielił głosu delegatowi Griszinowi z Moskwy.

Referat sprawozdawczy Komitetu Centralnego — oświadczył Griszin — uzbraja partię i naród radziecki we wspaniały program walki o dalszy wzrost potęgi państwa radzieckiego, o zbudowanie społeczeństwa komunistycznego. Historyczne na miarę światową zwycięstwa, z którymi przysięga partia na XIX Zjeździe, napawia serca wszystkich ludzi pracy dumą z naszej partii komunistycznej i pragnieniem kroczenia wciąż naprzód, pokonywania wszelkich trudności, walki o dalszy rozwój ojczyzny socjalistycznej, o nowe zwycięstwa wielkiej sprawy Lenina-Stalina.

Mówca stwierdza, że tow. Malenkow wskazał zupełnie słusznie, iż moskiewska organizacja partyjna poświęca zbyt mało uwagi pracy ideologicznej. Organizacja moskiewska uwzględniła to i podjęła kroki w celu podniesienia poziomu pracy ideologicznej.

W zakończeniu Griszin oświadczył wśród oklasków uczestników Zjazdu:

Moskiewska organizacja partyjna była, jest i będzie zawsze produkującym oddziałem naszej okrytej okładek partii komunistycznej, trwającą ostożką Komitetu Centralnego partii. Zwróć ona jeszcze ściślej swe szeregi wokół naszego wielkiego wodza i nauczyciela, towarzysza Stalina!

Następnie przemawiał N. Patoliczew (Białoruś). Podkreślił on, że wysunięte w sprawozdaniu Komitetu Centralnego zadania partii w dziedzinie polityki wewnętrznej i zagranicznej zapewniają dalsze wzmocnienie potęgi ojczyzny jako produkującej siły międzynarodowego obozu pokoju, demokracji i socjalizmu, dalszy zwycięski marsz społeczeństwa ku komunizmowi. Uczestnicy Zjazdu powitali oklaskami oświadczenie mówcy, że naród radziecki gorąco aprobuje i popiera tę politykę, oraz że zewzry jeszcze ściślej swe szeregi wokół partii i swego wodza i nauczyciela towarzysza Stalina.

Tylko dzięki ustrojowi radzieckiemu, dzięki trosce Komitetu Centralnego WKP(b), rządu związkowego i osobistej trosce towarzysza Stalina, Białoruś w krótkim okresie odbudowała po wojnie swą gospodarkę i wkraczała na drogę potężnego rozwoju socjalistycznej gospodarki i kultury. Szybkie odrodzenie gospodarki Białoruskiej Socjalistycznej Republiki Radzieckiej — oświadczył Patoliczew — to triumf leninowsko-stalinowskiej polityki narodowej, to wymowny przykład słusznego rozstrzygnięcia kwestii narodowej i zagadnienia współpracy narodów w wielonarodowym państwie.

Patoliczew podkreśla, że naród białoruski powitał z głęboką wdzięcznością nakreślone w projekcie dyrektywy Zjazdu w sprawie planu pięcioletniego, prace, mające na celu osuszenie bagien Polesia, uważając to za nowy dowód największej troski towarzysza Stalina o rozwój i rozkwit radzieckiej Białorusi.

Następnie przemawiał L. Mielnikow (Ukraina). Stwierdził on, że okres między XVIII a XIX Zjazdem przebiegał dla historii narodu radzieckiego jako okres wspaniałego triumfu idei marksistowsko-leninowskich oraz polityki partii komunistycznej, która jest ostożką ustroju radzieckiego.

Rozwijając pomyślnie swą gospodarkę i kulturę, naród ukraiński wniósł cenny wkład w dzieło budowy komunizmu. W r. 1951 globalna produkcja przemysłu przekroczyła poziom przedwojenny o 35,2 proc. Utworzono szereg nowych gałęzi przemysłu. Uruchomiono produkcję maszyn i mechanizmów, których dotychczas nie produkowano. W szybkim tempie dokonuje się uprzemysłowienie zachodnich okręgów Republiki.

Przekroczono przedwojenną urodzajność najważniejszych roślin uprawnych. W r. b. kolchozy i sowchozy Republiki dostarczyły państwu o 182 miliony pudów pszenicy więcej niż w roku 1940.

Trzyletni plan rozwoju hodowli zwierząt będących własnością społeczną został wykonany. Pogłowia bydła wzrosło prawie dwukrotnie, pogłowia innych zwierząt wzrosło 2 — 3-krotnie.

Przed chłopami zachodnich części Republiki otworzyła się droga wiodąca do nowego szczęśliwego życia.

Wzrasta nieustannie dobrobyt materialny ludzi pracy. W ciągu ostat-

nich lat wydano na oświatę, ochronę zdrowia i ubezpieczenia społeczne przeszło 72 miliardy rubli. Zakończono odbudowę wielu miast i zbudowano nowe wsie.

Następnie Mielnikow omawia poważne niedociągnięcia w pracy ideologicznej oraz w pracy przemysłu i rolnictwa.

Niektóre przedsiębiorstwa źle wykorzystują moc produkcyjną przedsiębiorstw, dopuszczając do znacznych przestępstw w pracy urzędników technicznych, nie wykonują planów produkcyjnych. W Republice Ukrainiejskiej są jeszcze pozostające w tyle kolchozy i MTS.

Mielnikow zapewnił Zjazd, że ukraińska organizacja partyjna zewzry jeszcze ściślej swe szeregi wokół leninowskiego Komitetu Centralnego, że usunie niedociągnięcia i błędy w swej pracy i porwie naród ukraiński do walki o dalsze pomyślne wykonanie stalnowskiego programu budowy komunizmu.

Następnie przemawiał B. Bagrow (Azerbejdżan), który w zakończeniu oświadczył, że azerbejdżańska organizacja partyjna uczyni wszystko, co leży w jej mocy, ażeby komunizm i wszyscy ludzie pracy znaleźli się w pierwszych szeregach ludzi radzieckich, budujących komunizm pod przewodnictwem partii i wielkiego wodza i nauczyciela, towarzysza Stalina.

Następnie przemawiał A. Snieczkus (Litwa). Snieczkus mówił o olbrzymich osiągnięciach narodu litewskiego po jego przystąpieniu do rodziny bratnich narodów Związku Radzieckiego.

Naród litewski, którego prawa były deptane w ustroju burżuazyjnym przez amerykańsko-angielskich imperialistów i burżuazyjnych nacjonalistów litewskich, jest dziś szczęśliwy i dumny, że bierze udział w rodzinie narodów ZSRR jako równy wśród równych w budowie społeczeństwa komunistycznego.

Imperialista Eisenhower — stwierdza Snieczkus — na próżno szukał na naród litewski w nadziei, że ujarzmi Litwę.

Snieczkus omówił obszernie walkę bolszewików litewskich przeciwko burżuazyjnemu nacjonalizmowi.

Burżuazyjni nacjonalisci — oświadczył w zakończeniu delegat Republiki Litewskiej — nie spełnili nadziei swych imperialistycznych mocodawców i przegrali na całej linii.

Przemówienie poświęcone młodym budowniczym komunizmu wygłosił N. Michajłow (Moskwa). Mówił on o partyjnym kierownictwie Komsomolu, o podstawach jego działalności, o nowych zadaniach, jakie stoją obecnie przed organizacjami komsomolskimi.

W okresie, jaki upłynął od XVIII Zjazdu partii, szeregi Komsomolu wzrosły. Liczy on obecnie około 16 milionów członków i członkiń. W okresie tym przeszło 4 miliony komsomolców wstąpiło do partii. Rozwija się wspaniałe młode pokolenie leninowców. Około 12 milionów uczniów należy do organizacji pionierskiej. Wielomilionowa armia młodzieży radzieckiej jest zawsze

(Dalszy ciąg na str. 2)

Trzeci dzień obrad

Bolesław Bierut witał Zjazd WKP(b) w imieniu PZPR

MOSKWA (PAP). Agencja TASS donosi:
Na przedpołudniowym posiedzeniu dn. 7 października toczyła się dyskusja nad referatami sprawozdawczymi KC WKP(b) i Centralnej Komisji Rewizyjnej. Przewodniczyli po kolei N. A. Bulganin i L. M. Kaganowicz. Przemawiali kierownicy partii komunistycznych Estońskiej Republiki Związkowej, Uzbekkiej Republiki Związkowej, Tadżyckiej Republiki Związkowej, Ormiańskiej Republiki Związkowej oraz delegaci obwodów rostowskiego i kaliningradzkiego.

Z ogromną uwagą wysłuchali delegaci przemówienia L. P. Berli. Pod koniec przedpołudniowego posiedzenia M. N. Piegow, składając sprawozdanie w imieniu Komisji Mandatowej, zakomunikował, że na Zjeździe obecnych jest 1192 delegatów z głosem decydującym i 167 delegatów z głosem doradczym. Po raz pierwszy reprezentowane są na Zjeździe organizacje partyjne czterech młodych republik związkowych — litewskiej, moldawskiej, litewskiej i estońskiej — zachodnich obwodów Białorusi i Ukrainy, obwodu kaliningradzkiego, Sachalinu południowego i Wysp Kurylek. Wśród delegatów znajdują się przedstawiciele 37 narodowości. Mówca stwierdził, że w czasie między XVIII a XIX Zjazdem partia komunistyczna wzrosła prawie trzykrotnie.

O godzinie 18-ej rozpoczęło się posiedzenie wieczorne pod kierownictwem L. M. Kaganowicza.

Przemawiali przedstawiciele organizacji partyjnych krajów Azjałskiego, Krasnodarskiego, obwodu Mołotowskiego, Republiki Karelo-Fińskiej i Republiki Kirgiskiej, pisarz Korniejczuk i minister spraw wojskowych ZSRR Marszałek Wasiliewski.

Po zakończeniu dyskusji nad referatami sprawozdawczymi, Zjazd uchwalił jednomyślnie rezolucję, aprobującą linię polityczną i działalność praktyczną Komitetu Centralnego WKP(b).

Następnie powitał Zjazd W IMIENIU POLSKIEJ ZJEDNOCZONEJ PARTII ROBOTNICZEJ, gorąco witany przez Zjazd, BOLESŁAW BIERUT — PRZEWODNICZĄCY KC PZPR.

W walce o zjednoczone i demokratyczne państwo niemieckie NRD ważnym czynnikiem pokoju świata PRZEMÓWIENIE M. SZWERNIKA NA AKADEMII W BERLINIE

BERLIN. (PAP). — Na uroczystej akademii w Berlinie z okazji 3 rocznicy proklamowania Niemieckiej Republiki Demokratycznej przemówienie, w którym powiedział m. in.:

W imieniu i na polecenie Prezydium Rady Najwyższej ZSRR, Rządu Radzieckiego, KC WKP(b), w imieniu narodu radzieckiego i osobiste towarzysza Stalina delegacja radziecka pozdrawia Was i cały naród niemiecki i składa serdeczne życzenia z okazji święta narodowego — trzeciej rocznicy utworzenia Niemieckiej Republiki Demokratycznej (burzliwie, długotrwałe oklaski).

Przed trzema laty, w związku z utworzeniem NRD, w dziejach narodu niemieckiego rozpoczęła się nowa era: naród niemiecki wkroczył w okres zwycięskiej walki o swą jedność narodową, o zbudowanie zjednoczonego, niepodległego, demokratycznego, miłującego pokój Niemiec.

3 lata budowy demokracji
Trzy lata, które upłynęły od chwili utworzenia NRD, pokazały całemu światu, że tu, na wschodzie waszego kraju, narodziły się nowe Niemcy — wolne, demokratyczne, miłujące pokój, niezawisłe Niemcy. Te nowe Niemcy zerwały zdecydowanie

z odwieczną agresywną polityką militarystyczną pruskiego, z ponurym dziedzictwem imperializmu kaiserowskiego, z potwornymi krwawymi zbrodniami hitlerowskiego faszyzmu. Te nowe Niemcy wkroczyły mocno na drogę demokratycznego pokojowego rozwoju, na drogę przyjaźni i współpracy ze wszystkimi narodami (oklaski). „Zakładając podwaliny demokracji i miłujących pokój Niemiec — mówił towarzysz Stalin — dokonujecie zarazem dla całej Europy wielkiego dzieła, zapewnijacie jej trwały pokój”.

NRD zajęła godne miejsce w wielkim obozie pokoju i demokracji, obozie, któremu przewodził Zw. Radziecki. Dzięki pokojowej drodze rozwoju NRD, dzięki dokonaniom na jej terytorium ważnym reformom demokratycznym, dzięki bezinteresownej pomocy Zw. Radzieckiego osiągnięte zostały w Republice wielkie sukcesy w rozwoju ekonomiki i kultury, w budowaniu wolnego i szczęśliwego życia narodu niemieckiego. Ogromna wyższość ustroju demokratycznego, niebywała w dziejach Niemiec inicjatywa twórcza i aktywność klasy robotniczej, chłopstwa i inteligencji umożliwiły nie tylko zablźnienie ran spowodowanych wojną i pomyślnie przezwyciężenie następstw reżimu faszystowskiego — chaosu gospodarczego, upadku i degradacji nauki i kultury — lecz ponadto osiągnięcie poważnych sukcesów w dziele rozwoju całej gospodarki narodowej.

Delegacja radziecka życzy szczerze rządów NRD, kierowniczej awangardzie klasy robotniczej — Niemieckiej Socjalistycznej Partii Jedności, całemu narodowi niemieckiemu dalszych sukcesów w rozwoju pokojowej ekonomiki, nauki i kultury dla dobra narodu niemieckiego, w imię sprawy utrwalenia pokoju na całym świecie (oklaski).

NRD wniosła wielki wkład do sprawy walki o pokój i odbudowy zjednoczonego, niezawisłego, demokratycznego, miłującego pokój państwa niemieckiego.

W walce przeciw imperializmowi
W ciągu trzech lat swego dotychczasowego istnienia NRD zapanowała przed całym światem, że wkroczyła zdecydowanie na drogę pokoju i demokracji, na drogę przyjaźni ze wszystkimi narodami. Cała działalność NRD w polityce zagranicznej i wewnętrznej przyczyniała się do ugruntowania zaufania narodów, które ucierpiały na skutek agresji hitlerowskiej.

NRD stała się ważnym czynnikiem utrwalenia pokoju i bezpieczeństwa narodów, ostożką i nadzieją wszystkich demokratycznych sił narodu niemieckiego w ich walce o jedność kraju i o pokój, przeciwko

przysiężanemu do rozpętania nowej wojny.

Reprezentując żywotne interesy narodu niemieckiego rząd NRD prowadzi nieustanną szlachetną walkę przeciwko tworzeniu najmniejszej armii zbrodni — niemieckiej z generałami faszystowsko — hitlerowskimi na czele, przeciwko narzuconemu Niemcom zach. przez rządy St. Zjednoczonych, W. Brytanii i Francji „układom” bońskiemu i paryskiemu w sprawie otwartego sojuszu wojskowego agresywnych sił tych krajów z odwetowcami zachodnio — niemieckimi.

W tej walce o słuszną sprawę sympatie wszystkich miłujących pokój narodów są po stronie NRD, ponieważ utworzenie zjednoczonego, miłującego pokój, demokratycznego państwa niemieckiego służy sprawie zapewnienia pokoju między narodami.

0 zjednoczenie i pokój
Mijało już około 7 miesięcy od chwili gdy rząd radziecki zwrócił się do rządów St. Zjednoczonych, W. Brytanii i Francji z propozycją, by położyć kres odraczaniu dyskusji nad sprawą traktatu pokojowego z Niemcami i sprawą utworzenia rządu ogólnoniemieckiego. Jednocześnie narzuciły one Niemcom zach., wbrew woli narodu niemieckiego, separatystyczny „układ” boński, aby utrwalił rozbiór Niemiec, utrzymywał na czas nieokreślony swój okupacyjny reżim dyktatoru wojskowej i wciągnął naród niemiecki do realizacji swych agresywnych planów.

NRD przeciwstawiła temu swój program walki o zjednoczenie Niemiec, o zapewnienie im niezależności państwowej i o dalszy ich rozwój drogą pokoju i demokracji.

Coraz silniej i jaskrawiej z dniami każdym rozpala się nie gasnący płomień walki narodu niemieckiego przeciwko nowej wojnie, o narodowe zjednoczenie Niemiec. Fakty wskazują, że naród niemiecki nie chce być mięsem armatnim podlegającym do nowej wojny (oklaski). Nie ulega wątpliwości, że nie dopuści on do tego, by 6 lat temu Niemiec zdecydowano wbrew jego woli i bez jego udziału. Gdy chodzi o zjednoczenie Niemiec, rozstrzyga jąca rola przypada samemu narodowi niemieckiemu (oklaski).

Naród radziecki życzy narodowi niemieckiemu nowych sukcesów w jego walce o utworzenie zjednoczonego, niezawisłego, demokratycznego, miłującego pokój Niemiec, w walce o pokój (oklaski).

W walce o zjednoczone i demokratyczne państwo niemieckie NRD ważnym czynnikiem pokoju świata PRZEMÓWIENIE M. SZWERNIKA NA AKADEMII W BERLINIE

BERLIN. (PAP). 7 bm., z okazji trzeciej rocznicy proklamowania NRD odbyła się w Berlinie olbrzymia manifestacja, w której wzięły udział setki tysięcy berlińczyków oraz liczne delegacje ze wszystkich krańców Republiki.

Manifestacja odbyła się na Placu Marksa — Engelsa. Na trybunie honorowej zajęli miejsca: prezydent Pleck, przewodniczący Prezydium Rady Najwyższej ZSRR Szwernik, przewodniczący zagranicznych delegacji rządowych, przewodniczący Iz-

by Ludowej NRD Dieckmann, członkowie rządu NRD i Biura Politycznego SED, przedstawiciele Radzieckiej Komisji Kontroli.

Po odegraniu przez orkiestrę hymnów państwowych NRD i ZSRR, rozpoczął się pochód, który trwał przeszło 5 godzin.

Imponująca manifestacja odbyła się pod znakiem spotęgowanej walki o pokój i zjednoczenie Niemiec, pod znakiem niewzruszonej przyjaźni z narodem niemieckim z narodami ZSRR i krajów obozu pokoju.

Czcząc czynnem produkcyjnym Zjazd Partii Lenina — Stalina górniczy i hutnicy deklarują wzmocnienie walki o wydajność pracy i podejmują nowe dodatkowe zobowiązania.

Dodatkowe zobowiązanie produkcyjne podjęli górniczy kopalni „Kleofas”, którzy zadeklarowali wyprodukowanie 780 ton węgla ponad dotychczasowe zobowiązania.

„Z uwagą śledzimy przebieg obrad XIX Zjazdu WKP(b) — pisał górniczy kopalni „Zabrze—Wschód”

I całym sercem jesteśmy z Wami. Będziemy uczyć się z Waszych obrad jak budować przedzie jasne, socjalistyczne jutro. Dla uczczenia historycznego Zjazdu Wielkiej Partii Lenina — Stalina postanawiamy podwyższyć swe dotychczasowe zobowiązania i wydobyć 1.610 ton węgla więcej”.

Wielu górników kopalni „Zabrze — Wschód” na cześć XIX Zjazdu WKP(b) zaciągnęło warty produkcyjne.

Nowe zobowiązanie hutników
Masowy udział w czynie dla uczczenia XIX Zjazdu WKP(b) zgłosili robotnicy polskich hut.

Załoga huty „Ballidon” podejmując nowe zobowiązania pisze w liście skierowanym do Prezydium XIX Zjazdu WKP(b):

„Podejmując zobowiązania pragniemy zadokumentować swą solidarność z masami pracującymi całego świata, które w tych historycznych dniach łączą się we wspólnym froncie walki o pokój i socjalizm, pod przewodnictwem niezłomnego Kraju Rad z Wielkim Chorażym Pokojem i Przyjacielem Polski Józefem Stalinem na czele”.

Meldunki o zaciąganiu wart produkcyjnych napywały również z hut „Batory”, „Dzierżyński” i „Ferrum”.

Załoga huty „Batory” podjęła dodatkowe zobowiązanie wyprodukowania ponad dotychczasowe zobowiązania 440 ton wyrobów hutniczych. Najpoważniejsze zobowiązania wykonają w dniach pełnienia wart 38 przypleszonych wytopów. 245 ton wyrobów hutniczych dadzą robotnicy huty im. Dzierżyńskiego.

4 dodatkowe wagony wykona „Pafawag”
Na masowce załogi Pafawagu robotnicy, majstrowie, brygadziści i technicy zadeklarowali w imieniu wydziałów brygad i swoim własnym nowym zobowiązaniem. M. in. dział produkcji wagonów wyprodukuje do 1 listopada dodatkowo 4 wagony.

Zywiolowa manifestacja wywołuje odczytanie treści listu do uczestników Zjazdu WKP(b):

„Dla naszego narodu, budującego socjalizm, wasza walka i praca są drogowskazem, jak należy walczyć i zwyciężać, jak należy budować nowe, socjalistyczne życie”.

Marynarze polskiej floty handlowej zebrał się w świetlicy statku „Pokój”.

Zgłoszone przez nich zobowiązania dotyczą zmniejszenia zużycia paliwa i smarów, przeprowadzenia we własnym zakresie remontu na jednostkach, zaciągania 8-dniowych wart na cześć Zjazdu.

z odwieczną agresywną polityką militarystyczną pruskiego, z ponurym dziedzictwem imperializmu kaiserowskiego, z potwornymi krwawymi zbrodniami hitlerowskiego faszyzmu. Te nowe Niemcy wkroczyły mocno na drogę demokratycznego pokojowego rozwoju, na drogę przyjaźni i współpracy ze wszystkimi narodami (oklaski). „Zakładając podwaliny demokracji i miłujących pokój Niemiec — mówił towarzysz Stalin — dokonujecie zarazem dla całej Europy wielkiego dzieła, zapewnijacie jej trwały pokój”.

NRD zajęła godne miejsce w wielkim obozie pokoju i demokracji, obozie, któremu przewodził Zw. Radziecki. Dzięki pokojowej drodze rozwoju NRD, dzięki dokonaniom na jej terytorium ważnym reformom demokratycznym, dzięki bezinteresownej pomocy Zw. Radzieckiego osiągnięte zostały w Republice wielkie sukcesy w rozwoju ekonomiki i kultury, w budowaniu wolnego i szczęśliwego życia narodu niemieckiego. Ogromna wyższość ustroju demokratycznego, niebywała w dziejach Niemiec inicjatywa twórcza i aktywność klasy robotniczej, chłopstwa i inteligencji umożliwiły nie tylko zablźnienie ran spowodowanych wojną i pomyślnie przezwyciężenie następstw reżimu faszystowskiego — chaosu gospodarczego, upadku i degradacji nauki i kultury — lecz ponadto osiągnięcie poważnych sukcesów w dziele rozwoju całej gospodarki narodowej.

Delegacja radziecka życzy szczerze rządów NRD, kierowniczej awangardzie klasy robotniczej — Niemieckiej Socjalistycznej Partii Jedności, całemu narodowi niemieckiemu dalszych sukcesów w rozwoju pokojowej ekonomiki, nauki i kultury dla dobra narodu niemieckiego, w imię sprawy utrwalenia pokoju na całym świecie (oklaski).

NRD wniosła wielki wkład do sprawy walki o pokój i odbudowy zjednoczonego, niezawisłego, demokratycznego, miłującego pokój państwa niemieckiego.

W walce przeciw imperializmowi
W ciągu trzech lat swego dotychczasowego istnienia NRD zapanowała przed całym światem, że wkroczyła zdecydowanie na drogę pokoju i demokracji, na drogę przyjaźni ze wszystkimi narodami. Cała działalność NRD w polityce zagranicznej i wewnętrznej przyczyniała się do ugruntowania zaufania narodów, które ucierpiały na skutek agresji hitlerowskiej.

NRD stała się ważnym czynnikiem utrwalenia pokoju i bezpieczeństwa narodów, ostożką i nadzieją wszystkich demokratycznych sił narodu niemieckiego w ich walce o jedność kraju i o pokój, przeciwko

przysiężanemu do rozpętania nowej wojny.

Reprezentując żywotne interesy narodu niemieckiego rząd NRD prowadzi nieustanną szlachetną walkę przeciwko tworzeniu najmniejszej armii zbrodni — niemieckiej z generałami faszystowsko — hitlerowskimi na czele, przeciwko narzuconemu Niemcom zach. przez rządy St. Zjednoczonych, W. Brytanii i Francji „układom” bońskiemu i paryskiemu w sprawie otwartego sojuszu wojskowego agresywnych sił tych krajów z odwetowcami zachodnio — niemieckimi.

W tej walce o słuszną sprawę sympatie wszystkich miłujących pokój narodów są po stronie NRD, ponieważ utworzenie zjednoczonego, miłującego pokój, demokratycznego państwa niemieckiego służy sprawie zapewnienia pokoju między narodami.

0 zjednoczenie i pokój
Mijało już około 7 miesięcy od chwili gdy rząd radziecki zwrócił się do rządów St. Zjednoczonych, W. Brytanii i Francji z propozycją, by położyć kres odraczaniu dyskusji nad sprawą traktatu pokojowego z Niemcami i sprawą utworzenia rządu ogólnoniemieckiego. Jednocześnie narzuciły one Niemcom zach., wbrew woli narodu niemieckiego, separatystyczny „układ” boński, aby utrwalił rozbiór Niemiec, utrzymywał na czas nieokreślony swój okupacyjny reżim dyktatoru wojskowej i wciągnął naród niemiecki do realizacji swych agresywnych planów.

NRD przeciwstawiła temu swój program walki o zjednoczenie Niemiec, o zapewnienie im niezależności państwowej i o dalszy ich rozwój drogą pokoju i demokracji.

Coraz silniej i jaskrawiej z dniami każdym rozpala się nie gasnący płomień walki narodu niemieckiego przeciwko nowej wojnie, o narodowe zjednoczenie Niemiec. Fakty wskazują, że naród niemiecki nie chce być mięsem armatnim podlegającym do nowej wojny (oklaski). Nie ulega wątpliwości, że nie dopuści on do tego, by 6 lat temu Niemiec zdecydowano wbrew jego woli i bez jego udziału. Gdy chodzi o zjednoczenie Niemiec, rozstrzyga jąca rola przypada samemu narodowi niemieckiemu (oklaski).

Naród radziecki życzy narodowi niemieckiemu nowych sukcesów w jego walce o utworzenie zjednoczonego, niezawisłego, demokratycznego, miłującego pokój Niemiec, w walce o pokój (oklaski).

Obrazy XIX Zjazdu WKP(b)

Dalszy ciąg dyskusji nad referatami

gotowa do walki o komunizm, gotowa jest zawsze pójść za ukończoną partią, za towarzyszem Stalinem. Podkreślając doniosłą rolę literatury i sztuki w komunistycznym wychowaniu młodzieży, Michajłow stwierdza, że dramaturgia radziecka pozostaje w tyle. Zarząd Związku Pisarzy radzieckich i Komitet do Spraw Sztuki na licznych konferencjach i naradach omawiali dlaczego dramaturgia radziecka nie dotrzymuje kroku. Czasami jednak ma się wrażenie, że w wielu dramaturgach radzieckich przestało w ogóle pisać sztukę, a pisze przede wszystkim artykuły, w których wyjaśnia dlaczego nie ma sztuk na temat życia radzieckiego (ożywienie na sali). Ministerstwo kinematografii wypuszcza mało dobrych filmów poświęconych rzeczywistości radzieckiej.

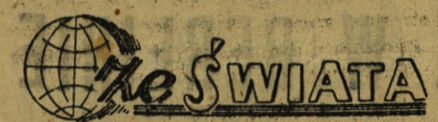
Następnie Michajłow krytykuje ministerstwo budowy maszyn rolniczych, które nie popiera w należyty sposób cennej inicjatywy młodych nowatorów.

Ostatni na posiedzeniu porannym przemawiał A. Puzanow (Kujbyszew). Na przykładzie okręgu kujbyszewskiego Puzanow wykazuje jak wspólnie zwycięstwa odnoszą radzieckie ludzkie pracy, jakie nowe gigantyczne perspektywy otwiera nowy plan pięcioletni. W okręgu kujbyszewskim rozwija się wspaniały przemysł. W latach 1950 — 1951 produkcja przemysłowa wzrosła o 70 proc. w porównaniu z r. 1949. Prowadzone w okręgu na gigantyczną skalę budownictwo hydrotechniczne, zaopatrzone w nowoczesniejsze i najlepsze maszyny produkcji krajowej, ma olbrzymie znaczenie dla dalszego rozwoju gospodarki narodowej całego kraju. Wiele uwagi poświęcił Puzanow w swym przemówieniu zagadnieniom gospodarczym, powstałym w związku z budową Kujbyszewskiej Elektrowni Wodnej.

W zakończeniu Puzanow stwierdził, że bolszewicy okręgu kujbyszewskiego i wieloletni zespół budowniczych polecieli mu zakomunikować Zjazdowi, że w r. 1953 stolica Związku Radzieckiego, Moskwa, otrzymała prąd z Kujbyszewskiej Elektrowni Wodnej.

Urazy wieczorne

Wieczorne posiedzenie Zjazdu rozpoczęło się pod przewodnictwem D.S. Korotczeki. Toczyła się nadal dyskusja nad referatami.

DELHI. 8 bm. premier rządu hinduskiego — Nehru przyjął w Madrasie delegację radzieckich związków zawodowych, która przybyła do Indii w celu przekazania darów od mas pracujących ZSRR dla głodującej ludności hinduskiej. Premier Nehru w imieniu narodu hinduskiego wyraził głęboką wdzięczność dla zw. ZSRR za okazaną pomoc.

HANOI. We wczorajszym referendum wietnamskim zwyciężyła partyzantka przeciwko kolonizatorom francuskim i ich marionetkom. W ciągu ubiegłych trzech miesięcy partyzanci zniszczyli tu około 100 wiosek, podczas których zabili i raniili około 1300 nieprzyjacielskich żołnierzy. Do niewoli wzięli 188 żołnierzy. Zdobyto wiele sprzętu wojennego.

PEKIN. 8 bm. samolot amerykański przeciął dwukrotnie nad strefą neutralną w Północnym Chłonie. Fakt ten został stwierdzony przez oficera obcy straż.

HELSINKI. W Operze w Helsinkach odbyła się premiera „Haliki”. Przedstawienie spotkało się z gorącym przyjęciem ze strony publiczności. Prasa fińska pisała o operze polskiej i jej wykonaniu z dużym uznaniem, podkreślając, że przed wystawieniem „Haliki” przedstawiciele kierownictwa Opery Finskiej przybyli do Polski w celu zainicjowania się z folklorem góralskim.

Z emigranckiej łączki

Sami o sobie

Heleńka polska prasa nazywa emigranckich politykantów — Mikolajczyka, Andersa, Żarębę et cetera ciolkoż — po imieniu, t.j. kapitulantami i zaprzaczkami, których nieważność klasowa popchnęła do jawnej zdrady narodowej — panowie ci okropnie się obrażają. Heleńka prasa polska wykazuje — w świetle niezbyt faktów — iż wszyscy ci, pożałujcie Boże, „zbawcy ojczyzny” stali się już dawno wyzutykami z uczuć narodowych kosmopolitami na służbie Rockefellera i Kruppa, Elsenhowera i Adenauera — w szeregach kaczek mowadów Andersa i Mikolajczyka, w „Głosie Ameryki” (a również w „Głosie Zwolenników „Głosu Ameryki”) trzeszczy (z „oburzenia”).

A przecież w tym, co piszemy, nie ma — oprócz prawdy — żadnej rewelacji. I co najkapitałniejsze: w chwilach szczerości panowie-emigranci przyznają, że... Pośluchajmy zresztą, co pisze przedwojenny ananajczyk publicysta, zaciekle wróg socjalizmu i Związku Radzieckiego, Ryszard Wraga w andersowskiej „Syrenie” (nr. z dnia 20.9.1952 r.):

„Naród rosyjski jest dzisiaj naderazem znacznie bardziej świadomym politycznie i społecznie, niż wiele spośród narodów zachodu. Społeczeństwo polskie nie pozostaje pod tym względem w tyle...”

Polska (? — Sław) emigracja polityczna, niestety, zbyt często zapomina o tym. Tonie w powodzi gromkich słów i szumnych haseł,

sja nad referatami sprawozdawczym KC WKP(b) i nad referatami Centralnej Komisji Rewizyjnej.

Wszyscy mówcy, podobnie jak na posiedzeniu porannym, jednomyślnie aprobowali leninowsko-stalinowską politykę Komitetu Centralnego. Na sali rozbrzmiewają co chwila burzliwe oklaski, gdy delegaci podkreślają z trybuny Zjazdu, że partia pod przewodnictwem wielkiego Stalina doprowadziła naród radziecki przez wszystkie burze do nowych historycznych zwycięstw o znaczeniu światowym, że w wyniku mądrej polityki partii wzmożnił się front pokój, demokracji i socjalizmu, na którego czele stoi Związek Radziecki.

Przemówienia delegatów są najgłębszym wyrazem niezłomnej jednolitości partii, jej zespolenia wokół Komitetu Centralnego, wokół kontynuatora dzieła niesmiertelnego Lenina — wielkiego Stalina.

Z użyciem głębokiej wdzięczności mówią delegaci o nowym wkładzie do teorii marksistowsko-leninowskiej — o ukazaniu się pracy Józefa Stalina „Ekonomiczne problemy socjalizmu w ZSRR”, która oświetla jasnym światłem nauki drogę wiodącą do komunizmu.

Delegat Kalinberzin (Łotewska SRR) podkreśla w swym przemówieniu, że w bratniej rodzinie narodów wielkie sukcesy we wszystkich dziedzinach budownictwa komunistycznego osiągnął również naród Łotwy Radzieckiej. Przemysł Republiki przekroczył 3-krotnie poziom przedwojenny przy czym produkcja przemysłu budowy maszyn i przem. łoż. obróbki metali wzrosła kilkakrotnie. Chłostwo Łotwy wkroczyło raz na zawsze na drogę gospodarki kołchozowej. Państwo wyposażyło rolnictwo w pierwszorzędą technikę.

Dziękując wielkiemu narodowi rosyjskiemu — mówi Kalinberzin — maszy pracujące Łotwy zdobyły wolność. Cała rodzina bratnich narodów radzieckich udzieliła narodowi łotewskiemu nieocenionej pomocy w budowie nowego życia.

Mówca podkreśla w zakończeniu, że organizacja partyjna Łotwy będzie nadal wiernym i oddanym oddziałem wielkiej partii Lenina — Stalina, gotowym do wypełnienia wszystkich zadań postawionych przed nią w walce o zbudowanie komunizmu w ZSRR.

„Ani jedno państwo na świecie — mówi delegat Griszin (Stalingrad) — nie zdobyłoby wytrzymać tak ciężkiej pracy, jaką była miniona wojna. Nasze państwo socjalistyczne wytrzymało z honorem tę próbę i w krótkim czasie osiągnęło dalszy postęp w rozwoju gospodarki i kultury. Sukcesy te świadczą jak najbardziej o zaletach ustroju socjalistycznego i o jego wyższości nad ustrojem kapitalistycznym.”

Mówca przedstawia ogrom pracy nad odbudową zniszczonej gospodarki Stalingradu, mówi o zwiększonej w porównaniu z poziomem przedwojennym produkcji traktorów, stali, wyrobów walcowanych, statków.

Znaczną część swego przemówienia poświęca Griszin zagadnieniom związanym z gigantycznymi pracami w dziedzinie przeobrażenia przyrody. Stwierdza on, że zicieli się odwieczne marzenia narodu o połączeniu Wołgi z Donem. Szybko posuwa się naprzód budowa Stalingradzkiej Elektrowni Wodnej i Kanału Wołga-Ural. Griszin wyraża pogląd, że praca przygotowawcza dla pełnego wykorzystania ogromnych możliwości ekonomicznych, powstających dzięki budowlom komunizmu, prowadzona jest w niedostatecznym stopniu. Uważa on, że ministerstwa, instytucje naukowe, Państwowa Komisja Planowania powinny zawczasu przystąpić do opracowania wszechstronnego, kompleksowego planu rozwoju ekonomicznego państwa.

Delegat Mgeladze (Gruzinska SRR), mówiąc o wspaniałym budownictwie, jakie rozwinęło się w Związku Radzieckim, podkreśla, iż żaden kraj kapitalistyczny, nie wyścigając Ameryki, nie może się zdobyć na tak gigantyczne przedsięwzięcia, jak wielkie stalowniskowe budowle komunizmu. Jedynie ustrój radziecki może zdobyć się na dzieła, o których marzyła ludzkość przez wiele wieków.

Lata po XVIII Zjeździe Partii — mówi Mgeladze — były latami nowych świetnych zwycięstw prowadzonej przez partię leninowsko-stalinowskiej polityki narodowościowej. Wzmocniła się jeszcze bardziej i scentralizowała leninowsko-stalinowska przyjaźń narodów Związku Radzieckiego. Również radziecka Gruzja, która była w przeszłości jedną z ujarzmionych kolonii carskich, stała się teraz krajem hutnictwa i przemysłu samochodowego. Mangan, stal, wyroby walcowane, węgiel, obrabiarki, maszyny, wyroby przemysłu spożywczego, przemysłu lekkiego, materiały budowlane — wszystko to daje Gruzja Związkowi Radzieckiemu. Gruzja jest dzisiaj krajem przemysłowym, rozporządzającym również rolnictwem na wysokim poziomie rozwoju. W najbliższych latach Gruzja zaopatrzy obficie ludźmi radzieckimi w smaczne, soczyste owoce o wielkiej wartości witamin. W 1957 roku Gruzja powinna ostatecznie rozwiązać problem żywności i stać się samowystarczalną.

Kończąc swe przemówienie Mgeladze mówi o niedociągnięciach w pracy gruzińskiego aparatu partyjnego i państwowego, na które zwrócił uwagę XV Zjazd Partii Gruzji, i o krokach, jakie należy podjąć dla zlikwidowania wspomnianych niedociągnięć.

Delegat Fadijew (Moskwa) poświęca swe przemówienie literaturze radzieckiej. Partia — mówi Fadijew — natchnęła naszą literaturę najbardziej przodującymi ideami epoki, wielkimi ideami komunizmu. Skupiła ona uwagę sztuki na człowieku radzieckim, budującym nowe społeczeństwo.

Fadijew podkreśla ogromne znaczenie znanych uchwał Komitetu Centralnego w sprawach ideologicznych dla podniesienia ideologicznego i artystycznego poziomu literatury radzieckiej. Wytyczne udzielone przez partię pomogły do zadania drugocznego ciosu przejawom kosmopolityzmu i plaszczenia się przed współczesną pseudo-kulturą burżuazyjną, jakie miały miejsce wśród pewnej części naszej inteligencji. Wytyczne te umożliwiły zadanie ciosu roszarym przejawom nacjonalizmu burżuazyjnego, bezideowego szlugaństwa się po powierzchni życia.

Fadijew podkreśla głęboką służność uwagi G. M. Malenkowa w referacie sprawozdawczym, że w pokazaniu tego co nowe, co przodujące, literatura radziecka bynajmniej nie zawsze odśladła nieustraszenie i waleśnie sprzeciwia się trudności, które ZSRR napotyka w swym marszu naprzód.

W dramaturgii, na przykład, wśród części pisarzy obiegają fałszywa teoria, że radzieckie sztuki teatralne powinny być pozbawione konfliktu. Trzeba było interwencji Stalina do „zdemaskowania” tej teorii. Dla całej sztuki radzieckiej — mówi Fadijew — ogromne znaczenie ma rozwinęta w referacie Malenkowa teza o typowych zjawiskach i charakterach w rzeczywistości radzieckiej. Wśród długotrwałych oklasków całej sali Fadijew kończy swe przemówienie słowami:

— Jesteśmy wdzięczni Stalinowi za pomoc i naukę i zapewniamy

go, że wszystkie nasze siły duchowe poświęcimy sprawie stworzenia literatury nowego komunizmu.

Delegat Andrianow (Leningrad) stwierdza, że leningradzka organizacja partyjna, podobnie jak cała partia, przysłała na XIX Zjazd zjednoczoną i zespoloną wokół leninowsko-stalinowskiego KC, wokół wielkiego wodza i nauczyciela — Józefa Stalina.

Następnie Andrianow omówił pracę przemysłu leningradzkiego. Leningrad staje się niezwykle ważnym ośrodkiem technicznego postępu ZSRR. Przedsiębiorstwa tego miasta zastowały i stworzyły setki nowych typów doskonałych maszyn, obrabiarek, przyrządów i aparatów, będących ogromną zdobyczą techniki krajowej i światowej.

Delegat Szajachmetow (Kazachska SRR) omówił drogę przebytą przez naród kazachski, wraz z całym Krajem Rad w okresie między XVIII a XIX Zjazdem partii. Szajachmetow przytacza wymowne cyfry i fakty, świadczące o nieustannym rozwoju Republiki.

Delegat Breźniew (Moldawska SRR) podobnie jak liczni inni delegaci przemawiający na Zjeździe, podkreślił ze szczególnym naciskiem rolę partii komunistycznej jako promotora i organizatora walki o zwiększenie potęgi państwa socjalistycznego.

Kończąc swe przemówienie Mgeladze mówi o niedociągnięciach w pracy gruzińskiego aparatu partyjnego i państwowego, na które zwrócił uwagę XV Zjazd Partii Gruzji, i o krokach, jakie należy podjąć dla zlikwidowania wspomnianych niedociągnięć.

Delegat Fadijew (Moskwa) poświęca swe przemówienie literaturze radzieckiej. Partia — mówi Fadijew — natchnęła naszą literaturę najbardziej przodującymi ideami epoki, wielkimi ideami komunizmu. Skupiła ona uwagę sztuki na człowieku radzieckim, budującym nowe społeczeństwo.

Fadijew podkreśla ogromne znaczenie znanych uchwał Komitetu Centralnego w sprawach ideologicznych dla podniesienia ideologicznego i artystycznego poziomu literatury radzieckiej. Wytyczne udzielone przez partię pomogły do zadania drugocznego ciosu przejawom kosmopolityzmu i plaszczenia się przed współczesną pseudo-kulturą burżuazyjną, jakie miały miejsce wśród pewnej części naszej inteligencji. Wytyczne te umożliwiły zadanie ciosu roszarym przejawom nacjonalizmu burżuazyjnego, bezideowego szlugaństwa się po powierzchni życia.

Fadijew podkreśla głęboką służność uwagi G. M. Malenkowa w referacie sprawozdawczym, że w pokazaniu tego co nowe, co przodujące, literatura radziecka bynajmniej nie zawsze odśladła nieustraszenie i waleśnie sprzeciwia się trudności, które ZSRR napotyka w swym marszu naprzód.

W dramaturgii, na przykład, wśród części pisarzy obiegają fałszywa teoria, że radzieckie sztuki teatralne powinny być pozbawione konfliktu. Trzeba było interwencji Stalina do „zdemaskowania” tej teorii. Dla całej sztuki radzieckiej — mówi Fadijew — ogromne znaczenie ma rozwinęta w referacie Malenkowa teza o typowych zjawiskach i charakterach w rzeczywistości radzieckiej. Wśród długotrwałych oklasków całej sali Fadijew kończy swe przemówienie słowami:

— Jesteśmy wdzięczni Stalinowi za pomoc i naukę i zapewniamy

go, że wszystkie nasze siły duchowe poświęcimy sprawie stworzenia literatury nowego komunizmu.

Delegat Andrianow (Leningrad) stwierdza, że leningradzka organizacja partyjna, podobnie jak cała partia, przysłała na XIX Zjazd zjednoczoną i zespoloną wokół leninowsko-stalinowskiego KC, wokół wielkiego wodza i nauczyciela — Józefa Stalina.

Następnie Andrianow omówił pracę przemysłu leningradzkiego. Leningrad staje się niezwykle ważnym ośrodkiem technicznego postępu ZSRR. Przedsiębiorstwa tego miasta zastowały i stworzyły setki nowych typów doskonałych maszyn, obrabiarek, przyrządów i aparatów, będących ogromną zdobyczą techniki krajowej i światowej.

Delegat Szajachmetow (Kazachska SRR) omówił drogę przebytą przez naród kazachski, wraz z całym Krajem Rad w okresie między XVIII a XIX Zjazdem partii. Szajachmetow przytacza wymowne cyfry i fakty, świadczące o nieustannym rozwoju Republiki.

Delegat Breźniew (Moldawska SRR) podobnie jak liczni inni delegaci przemawiający na Zjeździe, podkreślił ze szczególnym naciskiem rolę partii komunistycznej jako promotora i organizatora walki o zwiększenie potęgi państwa socjalistycznego.

Kończąc swe przemówienie Mgeladze mówi o niedociągnięciach w pracy gruzińskiego aparatu partyjnego i państwowego, na które zwrócił uwagę XV Zjazd Partii Gruzji, i o krokach, jakie należy podjąć dla zlikwidowania wspomnianych niedociągnięć.

Delegat Fadijew (Moskwa) poświęca swe przemówienie literaturze radzieckiej. Partia — mówi Fadijew — natchnęła naszą literaturę najbardziej przodującymi ideami epoki, wielkimi ideami komunizmu. Skupiła ona uwagę sztuki na człowieku radzieckim, budującym nowe społeczeństwo.

Fadijew podkreśla ogromne znaczenie znanych uchwał Komitetu Centralnego w sprawach ideologicznych dla podniesienia ideologicznego i artystycznego poziomu literatury radzieckiej. Wytyczne udzielone przez partię pomogły do zadania drugocznego ciosu przejawom kosmopolityzmu i plaszczenia się przed współczesną pseudo-kulturą burżuazyjną, jakie miały miejsce wśród pewnej części naszej inteligencji. Wytyczne te umożliwiły zadanie ciosu roszarym przejawom nacjonalizmu burżuazyjnego, bezideowego szlugaństwa się po powierzchni życia.

Fadijew podkreśla głęboką służność uwagi G. M. Malenkowa w referacie sprawozdawczym, że w pokazaniu tego co nowe, co przodujące, literatura radziecka bynajmniej nie zawsze odśladła nieustraszenie i waleśnie sprzeciwia się trudności, które ZSRR napotyka w swym marszu naprzód.

W dramaturgii, na przykład, wśród części pisarzy obiegają fałszywa teoria, że radzieckie sztuki teatralne powinny być pozbawione konfliktu. Trzeba było interwencji Stalina do „zdemaskowania” tej teorii. Dla całej sztuki radzieckiej — mówi Fadijew — ogromne znaczenie ma rozwinęta w referacie Malenkowa teza o typowych zjawiskach i charakterach w rzeczywistości radzieckiej. Wśród długotrwałych oklasków całej sali Fadijew kończy swe przemówienie słowami:

— Jesteśmy wdzięczni Stalinowi za pomoc i naukę i zapewniamy

go, że wszystkie nasze siły duchowe poświęcimy sprawie stworzenia literatury nowego komunizmu.

Delegat Andrianow (Leningrad) stwierdza, że leningradzka organizacja partyjna, podobnie jak cała partia, przysłała na XIX Zjazd zjednoczoną i zespoloną wokół leninowsko-stalinowskiego KC, wokół wielkiego wodza i nauczyciela — Józefa Stalina.

Następnie Andrianow omówił pracę przemysłu leningradzkiego. Leningrad staje się niezwykle ważnym ośrodkiem technicznego postępu ZSRR. Przedsiębiorstwa tego miasta zastowały i stworzyły setki nowych typów doskonałych maszyn, obrabiarek, przyrządów i aparatów, będących ogromną zdobyczą techniki krajowej i światowej.

Delegat Szajachmetow (Kazachska SRR) omówił drogę przebytą przez naród kazachski, wraz z całym Krajem Rad w okresie między XVIII a XIX Zjazdem partii. Szajachmetow przytacza wymowne cyfry i fakty, świadczące o nieustannym rozwoju Republiki.

Delegat Breźniew (Moldawska SRR) podobnie jak liczni inni delegaci przemawiający na Zjeździe, podkreślił ze szczególnym naciskiem rolę partii komunistycznej jako promotora i organizatora walki o zwiększenie potęgi państwa socjalistycznego.

Kończąc swe przemówienie Mgeladze mówi o niedociągnięciach w pracy gruzińskiego aparatu partyjnego i państwowego, na które zwrócił uwagę XV Zjazd Partii Gruzji, i o krokach, jakie należy podjąć dla zlikwidowania wspomnianych niedociągnięć.

Delegat Fadijew (Moskwa) poświęca swe przemówienie literaturze radzieckiej. Partia — mówi Fadijew — natchnęła naszą literaturę najbardziej przodującymi ideami epoki, wielkimi ideami komunizmu. Skupiła ona uwagę sztuki na człowieku radzieckim, budującym nowe społeczeństwo.

Fadijew podkreśla ogromne znaczenie znanych uchwał Komitetu Centralnego w sprawach ideologicznych dla podniesienia ideologicznego i artystycznego poziomu literatury radzieckiej. Wytyczne udzielone przez partię pomogły do zadania drugocznego ciosu przejawom kosmopolityzmu i plaszczenia się przed współczesną pseudo-kulturą burżuazyjną, jakie miały miejsce wśród pewnej części naszej inteligencji. Wytyczne te umożliwiły zadanie ciosu roszarym przejawom nacjonalizmu burżuazyjnego, bezideowego szlugaństwa się po powierzchni życia.

Fadijew podkreśla głęboką służność uwagi G. M. Malenkowa w referacie sprawozdawczym, że w pokazaniu tego co nowe, co przodujące, literatura radziecka bynajmniej nie zawsze odśladła nieustraszenie i waleśnie sprzeciwia się trudności, które ZSRR napotyka w swym marszu naprzód.

W dramaturgii, na przykład, wśród części pisarzy obiegają fałszywa teoria, że radzieckie sztuki teatralne powinny być pozbawione konfliktu. Trzeba było interwencji Stalina do „zdemaskowania” tej teorii. Dla całej sztuki radzieckiej — mówi Fadijew — ogromne znaczenie ma rozwinęta w referacie Malenkowa teza o typowych zjawiskach i charakterach w rzeczywistości radzieckiej. Wśród długotrwałych oklasków całej sali Fadijew kończy swe przemówienie słowami:

— Jesteśmy wdzięczni Stalinowi za pomoc i naukę i zapewniamy

go, że wszystkie nasze siły duchowe poświęcimy sprawie stworzenia literatury nowego komunizmu.

Delegat Andrianow (Leningrad) stwierdza, że leningradzka organizacja partyjna, podobnie jak cała partia, przysłała na XIX Zjazd zjednoczoną i zespoloną wokół leninowsko-stalinowskiego KC, wokół wielkiego wodza i nauczyciela — Józefa Stalina.

Następnie Andrianow omówił pracę przemysłu leningradzkiego. Leningrad staje się niezwykle ważnym ośrodkiem technicznego postępu ZSRR. Przedsiębiorstwa tego miasta zastowały i stworzyły setki nowych typów doskonałych maszyn, obrabiarek, przyrządów i aparatów, będących ogromną zdobyczą techniki krajowej i światowej.

Delegat Szajachmetow (Kazachska SRR) omówił drogę przebytą przez naród kazachski, wraz z całym Krajem Rad w okresie między XVIII a XIX Zjazdem partii. Szajachmetow przytacza wymowne cyfry i fakty, świadczące o nieustannym rozwoju Republiki.

Delegat Breźniew (Moldawska SRR) podobnie jak liczni inni delegaci przemawiający na Zjeździe, podkreślił ze szczególnym naciskiem rolę partii komunistycznej jako promotora i organizatora walki o zwiększenie potęgi państwa socjalistycznego.

Kończąc swe przemówienie Mgeladze mówi o niedociągnięciach w pracy gruzińskiego aparatu partyjnego i państwowego, na które zwrócił uwagę XV Zjazd Partii Gruzji, i o krokach, jakie należy podjąć dla zlikwidowania wspomnianych niedociągnięć.

Delegat Fadijew (Moskwa) poświęca swe przemówienie literaturze radzieckiej. Partia — mówi Fadijew — natchnęła naszą literaturę najbardziej przodującymi ideami epoki, wielkimi ideami komunizmu. Skupiła ona uwagę sztuki na człowieku radzieckim, budującym nowe społeczeństwo.

Fadijew podkreśla ogromne znaczenie znanych uchwał Komitetu Centralnego w sprawach ideologicznych dla podniesienia ideologicznego i artystycznego poziomu literatury radzieckiej. Wytyczne udzielone przez partię pomogły do zadania drugocznego ciosu przejawom kosmopolityzmu i plaszczenia się przed współczesną pseudo-kulturą burżuazyjną, jakie miały miejsce wśród pewnej części naszej inteligencji. Wytyczne te umożliwiły zadanie ciosu roszarym przejawom nacjonalizmu burżuazyjnego, bezideowego szlugaństwa się po powierzchni życia.

Fadijew podkreśla głęboką służność uwagi G. M. Malenkowa w referacie sprawozdawczym, że w pokazaniu tego co nowe, co przodujące, literatura radziecka bynajmniej nie zawsze odśladła nieustraszenie i waleśnie sprzeciwia się trudności, które ZSRR napotyka w swym marszu naprzód.

W dramaturgii, na przykład, wśród części pisarzy obiegają fałszywa teoria, że radzieckie sztuki teatralne powinny być pozbawione konfliktu. Trzeba było interwencji Stalina do „zdemaskowania” tej teorii. Dla całej sztuki radzieckiej — mówi Fadijew — ogromne znaczenie ma rozwinęta w referacie Malenkowa teza o typowych zjawiskach i charakterach w rzeczywistości radzieckiej. Wśród długotrwałych oklasków całej sali Fadijew kończy swe przemówienie słowami:

— Jesteśmy wdzięczni Stalinowi za pomoc i naukę i zapewniamy

Prawdy nie da się ukryć!

Referat delegatki USA na Kongresie w Pekinie

PEKIN (PAP). Na poniedziałkowym posiedzeniu Kongresu Obrony Pokoju krajów Azji i strefy Pacyfiku po dyskusji nad referatem Kuo Mo-żo, referat na temat problemu koreańskiego wygłosiła członkini delegacji amerykańskiej Izabella Milton Kerni. Powiedziała ona m. in.:

Z chwilą, gdy zapoznaliśmy się z dowodami zbrodni imperialistów amerykańskich w Korei, poczuliśmy jak wielką odpowiedzialność spoczywa na nas — Amerykanach za te wszystkie potworności i jak wielkie niebezpieczeństwo grozi ludzkości, jeśli natychmiast nie przerwie się tej haniebnej wojny.

Miliony prostych ludzi Ameryki nie wie jeszcze nic o tym, że lotnicy amerykańscy w celu zagłady ludności cywilnej Korei rzucają śmiercionośne bomby dżumy oraz bomby napalmowe, nie wiedząc nic o tym, że lotnicy amerykańscy burzą i palą wiosie i miasta Korei, że wojska amerykańskie dokonują bestialskich mordów na ludności cywilnej i jeńcach wojennych w Korei. Lecz prawdy nie da się ukryć. Obecnie coraz więcej i więcej ludzi w Ameryce zaczyna zdawać sobie sprawę ze zgubnych skutków agresywnej polityki amerykańskich kół rządzących i coraz bardziej zdecydowanie podnoszą oni głos protestu przeciwko tej polityce.

W zakończeniu przemówienia Kerni oświadczyła, że delegacja amerykańska w pełni solidaryzuje się z postulatami delegacji koreańskiej i po powrocie do Ameryki członkowie delegacji dołożą wszelkich starań, aby zmobilizować naród amerykański do walki przeciwko wojnie w Korei, do walki o pokój.

Następnie zabrał głos przewodniczący delegacji radzieckiej I. I. Anisimow. Oświadczenie Anisimowa, delegacja radziecka w pełni popiera propozycję zawartą w referacie Kuo Mo-żo i że powinny one być podjęte do opracowania ułhwal Kongresu, obecni powitali burzliwymi oklaskami.

Przyjęcie z okazji 3 rocznicy NRD

7 bm. z okazji trzeciej rocznicy utworzenia NRD Szeft Młodzi Dyplomaty NRD w Polsce amb. Aenne Kundermann wydała przyjęcie w Kameralnej Teatru Narodowego w Warszawie.

Na przyjęcie przybyli członkowie Biura Politycznego KC PZPR, członkowie Rady Państwa, członkowie Rządu, generałicia z Marszałkiem Polski K. Rokossowskiem, przedstawiciele stronnictw politycznych, z zaw. i organizacji społecznych, przedstawiciele świata nauki i kultury oraz prawnicy.

Obecni byli członkowie korpusu dyplomatycznego.

Przyjęcie upłynęło w serdecznej atmosferze.

Ambasador NRD

złożył wieniec na cmentarzu żołnierzy radzieckich

7 bm. z trzecią rocznicą powstania NRD szef Młodzi Dyplomaty NRD w Polsce pani ambasador Aenne Kundermann złożyła wieniec na cmentarzu poległych żołnierzy radzieckich.

»Wyteżymy wszystkie siły dla umocnienia Frontu Narodowego« Spotkanie kobiet Warszawy z kandydatkami na posłów

7 bm. staraniem Stołecznego Komitetu Wyborczego Frontu Narodowego i Zarz. Stoi. LK odbyło się w Hall Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Łudowej oraz uczestniczkami Krajowej i Wsi.

Miejsca w Prezydium zajęły obok działaczek LK, przedstawiciele Stołecznego Komitetu Wyborczego Frontu Narodowego — kandydat na posła, dyrektor WZPO im. 17 Stycznia — St. Rutkowska i zastępca kandydata na posła, przewodnicząca rady zakładowej WZPO im. Obrońców Warszawy — I. Samocka.

Referat sprawozdawczy z przebiegu obrad Krajowej Rady Przetwarzających Kobiety Miast i Wsi wygłosił sekretarz Zarz. Gł. J. Juzoń.

W referacie stwierdziła ona m. in.: „Krajowa Narada i akcja sprawozdawcza z tej narady odbywa się w momencie historycznie ważnym dla naszego narodu, w okresie kampanii wyborczej do Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Łudowej”. „Zbliża się 28 października, kiedy pojdziemy do urn wyborczych, by oddać nasze głosy na najlepszych synów i córki naszego narodu z Wielkim Budowniczym Polski Łudowej — Bolesławem Bierutem na czele”.

W dalszej części spotkania kandydat na posła St. Rutkowska, gospodyni domowa, aktywistka Ligi Kobiet Z. Buldok oraz dr Niereńska mówiły o swoich wrażeniach z Krajowej Rady Przetwarzających Kobiety Miast i Wsi.

Oklaskami i okrzykami na cześć WKP(b), Józefa Stalina, na cześć pokój przyjęły uczestniczki spotkania tekst depezy, jaką postanowiono wysłać do kobiet stolicy do Prezydium XIX Zjazdu WKP(b). W depezy czytamy m. in.:

„Przekuwać w czyn wielkie hasła Frontu Narodowego, to znaczy jeszcze bardziej zbliżyć naukę do życia. Pracownicy nauki i studenci winni też bezpośrednio związać swą pracę i studia z pracą na wsi”.

Po dyskusji przedstawiciele poszczególnych wydziałów, kierunków studiów i katedr, składali meldunki o przebiegu realizacji zobowiązań, podjętych dla poparcia Programu Wyborczego Frontu Narodowego i uczczenia XIX Zjazdu WKP(b). Studenci podejmowali również nowe zobowiązania dotyczące podniesienia wyników nauczania, pracy społecznej przy budowie nowego gmachu uczelni oraz nawiązania ścisłego kontaktu z młodzieżą wsi.

W skład nowo wybranego uczelnianego komitetu wyborczego Frontu Narodowego weszli profesorowie, pracownicy administracyjni i studenci — przewodnicy nauki.

Na wyższych uczelniach, które nie dawno rozpoczęły nowy rok akademicki, odbywają się zebrania poświęcone wyborom uczelnianych komitetów Frontu Narodowego.

Na zebraniu przedwyborczym w Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejs

Referat sprawozdawczy Komitetu Centralnego WKP(b) NA XIX ZJEŹDZIE PARTII

Dalszy ciąg referatu sekretarza KC WKP(b) G. M. Malenkowa

Drukujemy dalszy ciąg referatu sprawozdawczego KC WKP(b) ogłoszonego 6 bm., w pierwszym dniu obrad XIX Zjazdu Wszechzwiązkowej Komunistycznej Partii (bolszewików).

C. Obrót towarowy, transport, łączność

Wraz ze wzrostem przemysłu i rolnictwa rozwijał się w kraju również obrót towarowy. W latach powojennych obrót towarowy handlu państwowego i spółdzielczego zwiększył się 2,9 raza i znacznie przekroczył poziom przedwojenny. W 1951 roku sprzedano ludności w sklepach państwowych i spółdzielczych w porównaniu z 1940 rokiem mięsa i przetworów mięsnych — o 80 proc. więcej, ryb i przetworów rybnych — o 60 proc., masła — o 80 proc., tłuszczu roślinnego i innych tłuszczów przeszło 2 razy więcej, cukru — o 70 proc., tkanin — o 80 proc., obuwia — o 50 proc. więcej. Wzrosła sieć detalicznego handlu państwowego i spółdzielczego, znacznie rozszerzono asortyment i ulepszone jakością sprzedawane towary. Jednakże w dziedzinie handlu mamy jeszcze sporo poważnych niedociągnięć. Organizacje handlowe słabo jeszcze badają zapotrzebowanie ludności, popełniają błędy w dowozie towarów do obwodów i republik i w ich dystrybucji. W szeregu miejscowości obsługa klientów jest niezadowalająca. Zadanie polega na tym, aby w krótkim terminie zlikwidować istniejące niedociągnięcia i podnieść handel radielki na nowy, wyższy szczebel. Projekt dyrektywy w sprawie pięcioletniego planu 5-letniego przewiduje zwiększenie detalicznego obrotu towarowego państwowej i spółdzielczej sieci handlowej do końca pięcioletnia w przybliżeniu o 70 proc. w porównaniu z 1950 rokiem.

Wzrostowi produkcji i obrotu towarowego towarzyszył rozwój wszystkich rodzajów transportu i przewozów. W latach wielkiej Wojny Narodowej transport nasz, a przede wszystkim transport kolejowy, pomyślnie wywiązał się z trudnego zadania zabezpieczenia przewozów wojennych, jak również przewozu ładunków dla gospodarki narodowej.

W latach powojennych wszystkie rodzaje transportu nie tylko zostały oducowane, lecz wzrosły znacznie w porównaniu z okresem przedwojennym. W roku bieżącym obrót towarowy w transporcie kolejowym jest w przybliżeniu o 80 proc. większy niż w 1940 roku, obrót towarowy w transporcie rzeczonym i morskim — o 60 proc., w transporcie samochodowym — 3,1 raza większy, zaś obrót towarowy w cywilnym transporcie lotniczym jest 9,2 raza większy. Przeliczywszy dzienny ładunek wagonów na kolejach jest w roku bieżącym w przybliżeniu o 40 proc. większy niż w 1940 roku.

Obecnie wszystkie rodzaje transportu posiadają potężniejszą bazę techniczną. Zwiększyła się zdolność przepustowa głównych linii kolejowych dzięki odbudowaniu i zbudowaniu nowych torów równoległych, dzięki rozbudowie torów na stacjach, dzięki ułożeniu szyn ciężkiego typu, dzięki szerszemu zastosowaniu automatycz-

W transporcie samochodowym został wyposażony w nowe doskonałe samochody ciężarowe i osobowe. Sieć dróg samochodowych z ulepszoną nawierzchnią wzrosła 3,1 raza w porównaniu z 1940 rokiem.

W latach powojennych rozwijał się w dalszym ciągu środki łączności — poczta, telegraf, telefon, radio. Rozszerzono sieć telefoniczną i telegraficzną w kraju, zwiększono moc miejskich stacji telefonicznych, obecnie wszystkie ośrodki rejonowe mają łączność telefoniczną i telegraficzną z ośrodkami obwodowymi, w zasadzie zakończono telefonizację rad gminnych oraz stacji maszynowo - traktorowych. W chwili obecnej sieć radiowa jest blisko 2 razy większa niż w 1940 roku. Znacznie zwiększył się ruch pocztowy; długość pocztowych linii lotniczych zwiększyła się 2,5 raza.

Obok osiągniętych sukcesów istnieją w działalności transportu i łączności poważne niedociągnięcia. Wiele kolei żelaznych, linii żeglugowych i przedsiębiorstw transportu samochodowego nie wykonuje wyznaczonych im planów ładunku i przewozu ładunków. Przejazdy wagonów i statków przez załadunku i wyładunku są wciąż jeszcze duże. Dotychczas nie zlikwidowano nieracjonalnych i zbyt dalekich przewozów towarowych koleją. Zie jest jeszcze zorganizowana praca transportu samochodowego, przestoje taboru samochodów ciężarowych są duże, a kursujące samochody mają dużo rejsów bez ładunku. Do braków w dziedzinie łączności należy zaliczyć to, że organy łączności wciąż jeszcze nie dość sprawnie obsługują gospodarkę narodową i ludność.

D. Reżim oszczędności to najważniejsza dźwignia dalszego rozwoju gospodarki narodowej

Podstawa rozwoju gospodarki narodowej ZSRR są własne zasoby, wewnętrzne źródła akumulacji. Dlatego partia nasza zawsze poświęcała i poświęca wiele uwagi walce o jak najsurowszy reżim oszczędności, traktując reżim oszczędności jako doniosły warunek stworzenia wewnętrzno-gospodarczych akumulacji i prawidłowego wykorzystania nagromadzonych środków. Reżim oszczędności jako metoda socjalistycznego gospodarowania odegrała wielką rolę w dziele uprzemysłowienia kraju. Obecnie, kiedy w kraju naszym następuje nowy potężny wzrost gospodarki narodowej, a równocześnie dokonuje się systematycznej obniżki cen towarów masowego spożycia, reżim oszczędności nabiera jeszcze większego znaczenia. Im pełniej i racjonalniej będą wykorzystywane zasoby produkcyjne, im oszczędniej i skrupulatniej będziemy prowadzić naszą gospodarkę, tym większe sukcesy odniesiemy w rozwoju wszystkich gałęzi gospodarki narodowej, tym większe rezultaty osiągniemy w podniesieniu materialnego i kulturalnego poziomu życia narodu.

Tymczasem w dziedzinie mobilizacji i prawidłowego wykorzystania wewnętrznych zasobów gospodarki narodowej istnieją znaczne niedociągnięcia.

Trzeba przede wszystkim wskazać na wielkie straty i nieprodukcyjne wydatki w przemyśle. W szeregu gałęzi przemysłu źle jest przedstawia się sprawa wykorzystania mocy produkcyjnej. Wiele ministerstw określa moc przedsiębiorstw na podstawie „wąskiego gardła” produkcji, przy obliczaniu mocy stępuje się częstokroć zbyt niskie normy wydajności sprzę-

nieuzasadnione zwiększanie wskaźników pracochłonności wyrobów. Taką antypaństwową praktyką planowania kosztów własnych produkcji w niektórych przedsiębiorstwach świadczy o braku należytej kontroli w tej sprawie ze strony ministerstw. Zamiast tego, by wnikiwie badać warunki produkcji w każdym przedsiębiorstwie, podejmować niezbędne kroki zapobiegające systematycznemu obniżeniu kosztów własnych produkcji, ministerstwa pozwalają na planowanie kosztów własnych bez sprawdzania i zatwierdzania obliczeń planowania.

Należy dalej zaznaczyć, że szczególnie źle realizuje się reżim oszczędności w budownictwie. Wciąż jeszcze dużo kosztuje nas budownictwo. Budownictwo pozostaje znacznie w tyle za pracownikami przemysłu, jeśli chodzi o obniżkę kosztów produkcji. W organizacji robót budowlanych istnieją poważne niedociągnięcia — w niezadowalającym stopniu wykorzystuje się środki mechanizacji, rydajność pracy jest niska, dopuszcza się do niegospodarnego zużycia materiałów, niezwykle wielkie są koszty administracyjne. Poważnym niedociągnięciem w dziedzinie budownictwa inwestycyjnego jest rozproszanie sił i środków między liczne organizacje budowlane, wśród których wiele jest organizacji drobnych, które nieefektywnie wykorzystują środki mechanizacji. Wszystko to powoduje podrażnienie kosztów budowy, rozdzielenie aparatu administracyjnego, zwiększenie nakładów. Tak np. w 1951 roku w budownictwie przeszło 1 mld rubli i zamiast zysku przewidzianego w planie w wysokości 2,9 mld rubli organizacje budowlane dopuściły do strat sięgających 2,5 mld rubli.

Dalej. Duże straty i nieprodukcyjne koszty mamy również w rolnictwie. Rolnictwo jest w chwili obecnej wyposażone w środki techniczne w znacznie większym stopniu, jednakże w okresie przedwojennym, jednakże w dziedzinie wykorzystania traktorów i maszyn rolniczych istnieją poważne niedociągnięcia. W wielu MTS-ach i sowchozach niezadawalająco przedstawia się sprawa utrzymania i konserwacji taboru traktornego i maszynowego, w wyniku czego maszyny rolnicze przedwcześnie się zużywają, dopuszcza się do znacznego przekraczania zatwierdzonych kredytów na remonty maszyn; zdarzają się wypadki znacznego przekraczania norm zużycia paliwa i smarów. Wszystko to powoduje podrażnienie kosztów własnych robót traktornych. W wielu MTS-ach, kolchozach i sowchozach jeszcze nie wyzbyto się niegospodarności; na skutek złej organizacji dopuszcza się do niedoboru i dużych strat pól; w niezadawalający sposób zorganizowane jest przechowywanie mienia kolchozowego; z powodu złej opieki nad bydłem w wielu kolchozach mały wysoka śmiertelność bydła oraz niska wydajność hodowli.

W transporcie straty i nieprodukcyjne wydatki są również wielkie. Wiele dyrekcyj kolei, linii żeglugowych i przedsiębiorstw transportu samochodowego dopuszcza się do nadmiernego wydatkowania środków finansowych i do strat na skutek niewykonania planów przewozów, wielkich przestoju wagonów, statków i samochodów, nadmiernego zużycia paliwa oraz szkód spowodowanych przez niegospodarność. Zdarza się jeszcze wiele wypadków niedbalego utrzymywania taboru ruchomego, statków i samochodów, co przynosi wielką szkodę państwu.

Następnie, zbyt wielkie są nakłady na skup, przechowywanie i zbyt artykułów rolnych, wielkie są również koszty obrotowe organizacji handlowych. Aparat organizacji zajmujących się skupem, handlem i zbytem jest nadmiernie rozdyt. Zarówno w centrum, jak i w terenie, istnieją duże ilości organizacji skupu i zbytu, zajmujących się skupem i zbytem częściowo jednych i tych samych produktów i surowców. Na skutek niedociągnięć w planowaniu skupu i zbytu zdarzają się nieracjonalne i zbyt dalekie przewozy. Wysokie nakłady związane ze skupem, przechowywaniem i zbytem produktów rolnych są wynikiem tego, że ministerstwa, którym podlega organizacja skupu i zbytu, niedostatecznie zajmują się sprawą zmniejszenia nakładów, nie kontrolują kosztów własnych skupu produktów. Brak kontroli ze strony ministerstw stwarza grunt dla wszelkiego rodzaju nadużyć, pozwala organizacjom skupu włączać wszystkie straty i szkody do wydatków na skup i w ten sposób ukrywać własną niegospodarność. Brak należytego porządku w reżimie oszczędności w organizacji skupu, zaopatrzenia i zbytu wyrządza państwu straty sięgające kilku miliardów rubli.

Wreszcie wielkie są wciąż jeszcze wydatki na aparat administracyjny. W ostatnich latach przeprowadzono niejednokrotnie redukcję aparatu administracyjnego — kierowniczego we wszystkich organach administracji pa-

ństwowej. Jednakowoż redukcja ta dokonywana była z reguły ogólnie w trybie administracyjnym. Zmniejszenie wydatków na utrzymanie aparatu administracyjnego nie stało się jeszcze przedmiotem codziennej troski kierowników instytucji i organizacji. Wiele ministerstw i resortów toleruje przekraczanie ustalonych etatów pracowniczych. Znacznie przestój istnieją w aparatach instytucji i organizacji obwodowych, miejskich i rejonowych.

Doświadczenie dowodzi, że usprawnienie pracy aparatu administracyjnego, jak również poprawa organizacji skupu i zbytu prowadzi i będzie prowadzi do zmniejszenia liczby pracowników. Obowiązkiem organizacji gospodarczych i partyjnych jest właściwe wykorzystanie zwolnionych pracowników w interesie rozwoju gospodarki narodowej. Obowiązkiem odpowiednich ministerstw, ministerstwa rezerwy pracy, organizacji partyjnych i związkowych — jest troska o to, by kadry te uzyskały niezbędne kwalifikacje zawodowe i mogły pracować w tych dziedzinach gospodarki, których rozwój wymaga zwiększenia kadr.

Fakty nadmiernego rozchodowania zasobów materialowych i pieniężnych oraz rezerwy pracy we wszystkich gałęziach gospodarki narodowej świadczą, że wielu kierowników zapomina o reżimie oszczędności, nie troszczy się o rozsądne i oszczędne wydatkowanie środków państwowych, nie przejawia należytej troski o poprawę działalności finansowo-gospodarczej przedsiębiorstw i instytucji, którym kierują, organizacje partyjne zaś nie dostrzegają tych braków i nie pomagają takim kierownikom.

Zadanie polega na tym, aby położyć kres ogólnemu stosunkowi działaczy gospodarczych i organizacji partyjnych do faktów niegospodarności i rozrzutności. Zagadnienie przestrzegania najściślejszego reżimu oszczędności powinno zawsze znajdować się w centrum naszej pracy gospodarczej i partyjnej. Powinniśmy dbać o nieustanne wychowywanie ludzi radzieckich w duchu troskliwego stosunku do społecznej własności socjalistycznej. Trzeba wypełnić wszel-

2. Dalszy wzrost dobrobytu materialnego, ochrony zdrowia i kulturalnego poziomu życia narodu

Sukcesy osiągnięte we wszystkich gałęziach gospodarki narodowej doprowadziły do dalszego wzrostu materialnego i kulturalnego poziomu życia społeczeństwa radzieckiego. Jest to najzupełniej zgodne z prawami rozwoju, inaczej być nie mogło, ponieważ w naszym kraju celem rozwoju produkcji socjalistycznej jest zapewnienie maksymalnego zaspokojenia stałe rosnących materialnych i kulturalnych potrzeb społeczeństwa.

Głównym wskaźnikiem wzrostu dobrobytu narodu radzieckiego jest nieustanny wzrost dochodu narodowego.

W okresie od 1940 do 1951 roku dochód narodowy ZSRR wzrósł o 83 proc. W odróżnieniu od krajów kapitalistycznych, w których przeszło połowę dochodu narodowego zagarniają klasy wyzyskujące, w Związku Radzieckim cały dochód narodu wsię stanowi własność mas pracujących. Masę pracującą Związku Radzieckiego otrzymują dla zaspokojenia swych potrzeb osobistych, materialnych i kulturalnych około 3/4 dochodu narodowego, a pozostała część idzie na rozszerzenie produkcji socjalistycznej i na inne potrzeby ogólnopństwowe i społeczne.

Jednym z najważniejszych źródeł wzrostu realnej wartości płac robotników i urzędników oraz realnych dochodów chłopów jest stosowane konsekwentnie przez rząd obniżanie cen artykułów masowego spożycia. W wyniku 5-krotnej obniżki państwowych cen detalicznych, dokonanej w latach 1947 — 1952, ceny artykułów żywnościowych i wyrobów przemysłowych są obecnie przeciętnie o połowę niższe od cen w IV kwartale 1947 roku.

Jak wiadomo, robotnicy i urzędnicy w naszym kraju otrzymują od państwa zasiłki i emerytury z tytułu ubezpieczeń społecznych, bezpłatne lub ze znaczną ulgą skierowania do sanatoriów, domów wypoczynkowych i ośrodków dziecięcych, otrzymują corocznie płatne urlopy. Wszyscy ludzie pracy w mieście i na wsi otrzymują bezpłatną pomoc lekarską. Państwo wypłaca w mieście i na wsi zasiłki matkom wielodzietnym i samotnym; zapewnia bezpłatne nauczanie w szkole podstawowej i 7-letniej; wypłaca stypendia studentom. Łącznie suma tych wypłat i ulg dla ludzi pracy miasta i wsi wyniosła w 1940 roku 40,8 miliarda rubli, a w roku 1951 — 125 miliardów rubli.

Dzięki wzrostowi płac robotników i urzędników, dzięki zwiększeniu do-

chołów chłopstwa w gotówce i w produktach, dzięki obniżce cen artykułów masowego spożycia i wzrostowi innych świadczeń państwa na rzecz ludności, realna wartość dochodów robotników i urzędników w przeliczeniu na jednego pracującego była w 1951 roku w przybliżeniu o 57 proc. wyższa niż w roku 1940, zaś realne dochody chłopów, w przeliczeniu na jednego pracującego, były wyższe w przybliżeniu o 60 proc.

Projekt dyrektywy w sprawie pięcioletniego planu 5-letniego przewiduje wzrost dochodu narodowego ZSRR w ciągu pięcioletnia co najmniej o 60 proc., wzrost realnej wartości płac robotników i urzędników, z uwzględnieniem obniżki cen detalicznych — co najmniej o 35 proc., wzrost dochodów kolchoźników — w gotówce i w produktach (w przeliczeniu pięcioletnim) — co najmniej o 40 proc.

W naszym kraju prowadzi się na wielką skalę budownictwo mieszkaniowe i komunalne. W samym tylko okresie powojennym w miastach i osiedlach robotniczych wybudowano około milionów mieszkań, a łączną powierzchnię przeszło 155 milionów metrów kwadratowych, zaś w miejscowościach wiejskich wybudowano 3,8 miliona domów mieszkalnych. Szczególnie wielkiej pracy w dziedzinie budownictwa mieszkaniowego dokonano w okęgach, które znajdowały się poprzednio pod okupacją. Jednakże, mimo olbrzymiego rozmachu budownictwa mieszkaniowego, wszędzie jeszcze daje się odczuć dotkliwy brak mieszkań. Wiele ministerstw i rad terenowych z roku na rok nie wykonuje ustalonych dla nich planów budownictwa mieszkaniowego, a assignowane na ten cel przez państwo kredyty nie są w pełni wykorzystywane. W ciągu ostatnich dwóch lat, na skutek niewykonania planów budownictwa mieszkaniowego, nie dobudowano przeszło 4 milionów metrów kwadratowych powierzchni mieszkalnej. Wciąż jeszcze trafiają się na nas tacy kierownicy gospodarczy i partyjni, którzy troskę o warunki mieszkania mas pracujących uważają za sprawę drugorzędą i nie podejmują kroków w kierunku wykonania planów budownictwa i remontu mieszkań. Zadanie polega na tym, aby ze wszelkich miar rozszerzać budownictwo mieszkaniowe. Projekt dyrektywy w sprawie pięcioletniego planu 5-letniego przewiduje mniej więcej dwukrotnie — w porównaniu z czwartą pięcioletnią — wzrost nakładów inwest-

ycyjnych na państwowe budownictwo mieszkaniowe.

Partia i rząd zawsze przejawiali i przejawiają wielką troskę o ochronę zdrowia naszego narodu. Wydatki państwowe na ochronę zdrowia, łącznie z wydatkami na te cele z funduszu ubezpieczeń społecznych, wzrosły z 11,2 miliarda rubli w 1940 roku do 26,4 miliarda rubli w 1951 roku. Na tej podstawie osiągnięto dalsze usprawnienie i rozszerzenie zasięgu opieki lekarskiej i sanitarnej nad ludnością. Ilość łóżek szpitalnych w miastach i w miejscowościach wiejskich wzrosła w 1951 roku 30 proc. w porównaniu z rokiem 1940. Rozbudowana została sieć sanatoriów. Liczba lekarzy w kraju wzrosła o 80 proc.

Dzięki podniesieniu stopy życiowej i poziomu kulturalnego ludności oraz dzięki poprawie służby zdrowia spada śmiertelność w naszym kraju. W ciągu ostatnich trzech lat przyrost naturalny wyniósł 9 milionów 500 tysięcy osób. (Długotrwałe oklaski).

Wydatki na oświatę wzrosły z 22,5 miliarda rubli w 1940 roku do 57,3 miliarda rubli w 1951 roku, czyli przeszło 2,5 raza. Tylko w ciągu lat powojennych zbudowano 23.500 szkół. Liczba kształcących się w ZSRR wynosi obecnie 57 milionów osób, czyli prawie o 8 milionów osób więcej niż w 1940 roku. Rozbudowano znacznie szkolnictwo siedmioletnie i dziesięcioletnie. Liczba uczniów w klasach od piątej do dziesiątej wzrosła w okresie od 1940 do 1951 r. o 25 proc. Liczba uczniów w uczelniach technicznych i w innych średnich szkołach specjalnych wzrosła w tymże okresie o 40 proc., a liczba studentów na wyższych uczelniach — o 47 proc. W 1952 roku wyższe uczelnie dały różnym gałęziom gospodarki narodowej 221 tysięcy młodych specjalistów, a w bieżącym roku akademikim przyjęli 375 tysięcy nowych studentów. Obecnie pracuje u nas około 5,5 miliona specjalistów z wyższym i średnim wykształceniem zawodowym, czyli 2,2 raza więcej niż przed wojną.

Uwzględniając coraz bardziej wzrastające znaczenie nauki w życiu naszego społeczeństwa, partia troszczy się nieustannie o jej rozwój. Państwo radzieckie podjęło na szeroką skalę budownictwo i wyposażenie wielkiej sieci instytutów naukowych, stworzyło najbardziej

(DALSZY CIĄG NA STR. 4)

Referat sekretarza KC WKP(b) G. M. Malenkowa na XIX Zjeździe Partii

(DALSZY CIĄG ZE STR. 4)

Nie polega właśnie na tym, żeby umieć dojrzeć niebezpieczeństwo w zarodku i nie pozwolić mu rozrosnąć się do groźnych rozmiarów.

Krytyka i samokrytyka — to wypróbowany oręż partii w walce z brakami, błędami, chorobliwymi zjawiskami, które podkopują zdrowy organizm partii. Krytyka i samokrytyka nie osłabiają, lecz umacniają państwo radzieckie, radziecki ustój społeczny — i to jest oznaką jego siły i żywotności.

W chwili obecnej rzecz szczególnie ważna jest zapewnienie rozwoju samokrytyki i krytyki od dołu, wydatnie nieublaganej walce — jako najgłębszym wrogiem partii — tym, który przeszkadza w rozwijaniu krytyki naszych braków, tłumia krytykę, tolerując prześladowania i szykany za krytykę. Rzecz w tym, iż w związku ze zwycięskim zakończeniem wojny i wielkimi sukcesami gospodarczymi w okresie powojennym, w szeregach partii rozwinął się bezkrytyczny stosunek do braków i błędów w pracy organizacji partyjnych, gospodarczych i innych.

Fakty świadczą, że sukcesy zrodziły w szeregach partii nastroje zadowolenia z siebie, bogostanu i filisterkiej niefrasobliwości, chęć spoczynania na laurach i życia zasługami przeszłości. Pojawilo się niemalo pracowników, którzy uważają, że „wszystko możemy”, „coż to jest dla nas”, że „wszystko idzie dobrze” i nie ma co zwracać sobie głowy taką małą przyjemną sprawą jak ujawnianie braków i błędów w pracy, jak walka z ujemnymi i chorobliwymi zjawiskami w naszych organizacjach. Te atakujące w swych następstwach nastroje ogarnęły część wadliwie wychowanych i chwiejnych pod względem partyjnym kadr. Kierownicy organizacji partyjnych, radzieckich i gospodarczych nieradko przekształcają zebrania, posiedzenia aktywu, posiedzenia plenarne i konferencje w popisy, w okazje do samochwalstwa, wskutek czego błędy i braki w pracy, błędność i słabości nie są ujawniane i poddawane krytyce, co zmaga nastroje zadowolenia z siebie i niefrasobliwości. Do organizacji partyjnych przeniknęły nastroje beztróski. Wśród pracowników partyjnych, gospodarczych, radzieckich i innych obserwuje się osłabienie czujności, gapiostwo, fakty rozgłaszania tajemnic partyjnych i państwowych. Niektórzy pracownicy, pochłonięci gospodarczymi sprawami i sukcesami, zaczynają zapominać, że wciąż jeszcze istnieje kapitalistyczne otoczenie i że wrogiom państwa radzieckiego uporczywie usiłują nasycić do nas swoje agendy, wykorzystywać do swych brudnych celów chwiejne elementy społeczeństwa radzieckiego.

Ażby pomysłynie posuwać naszą sprawę naprzód, trzeba prowadzić zdecydowaną walkę z ujemnymi zjawiskami, skierowywać uwagę partii i wszystkich ludzi radzieckich na usuwanie braków w pracy, w tym celu zaś rzeczą konieczną jest rozwijanie na szeroką skalę samokrytyki, a zwłaszcza krytyki od dołu.

Aktywny udział najszerszych mas pracujących w walce z brakami w pracy i z ujemnymi zjawiskami w życiu naszego społeczeństwa jest dobitnym świadectwem prawdziwego demokratyzmu ustroju radzieckiego i wysokiego stopnia uświadamienia politycznego ludzi radzieckich. W krytyce oddolnej znajduje swój wyraz twórcza inicjatywa i samodzielną twórczość milionów ludzi pracy, ich troska o umocnienie państwa radzieckiego. Im szerzej będzie się rozwijała samokrytyka i krytyka oddolna, tym pełniejsze ujęcie znajdą twórcze siły i energia naszego narodu, tym mocniej będzie wzrastało i krzepło w masach uczucie, iż są one gospodarzem kraju.

Błędem jest sądzić, że krytyka oddolna może rozwijać się sama przez się, samorzutnie. Krytyka oddolna może narastać, rozszerzać się jedynie pod tym warunkiem, że każdy, kto występuje ze zdrową krytyką, będzie przekonany, iż znajdzie w naszych organizacjach poparcie, a wskazane przez niego braki będą rzeczywiście usuwane. Trzeba, żeby organizacje partyjne i pracownicy partyjni, wszyscy nasi kierownicy przodowali tej sprawie i dawali przykład uczciwego i sumiennego stosunku do krytyki. Obowiązkiem wszystkich kierowników, zwłaszcza działaczy partyjnych, jest stwarzanie takich warunków, żeby wszyscy uczciwi ludzie radzieccy mogli śmiało i bez obaw występować z krytyką braków w pracy organizacji i instytucji. Zebrania, posiedzenia aktywu, posiedzenia plenarne, konferencje we wszystkich organizacjach powinny w rzeczywistości stać się szeroką trybuną śmiałej i ostrej krytyki braków.

Wytwarza walka z brakami i błędami w pracy organizacji partyjnych, radzieckich, gospodarczych i innych powinna być codzienną sprawą całej partii. Komuniści nie ma prawa obojętnie odnosić się do chorobliwych zjawisk i braków w pracy, a tym bardziej ukrywać ich przed partią. Jeśli w tej lub innej organizacji sprawy stoją źle, jeśli dzieje się coś ze szkoda dla interesów partii i państwa, obowiązkiem członka partii jest, bez względu na osobę, powiadomić o brachach kierownice organu partyjnego aż do Komitetu Centralnego partii. Jest to obowiązkiem każdego komunisty, jego najważniejszą powinnością partyjną. Spotykamy u nas kierowników, którzy uważają, że jeśli podlegli im pracownicy powiadają o brachach

Komitet Centralny partii, przeszkadza im to w kierowaniu i podważa ich autorytet. Trzeba stanowczo położyć kres tego rodzaju szkodliwym i głęboko antypartyjnym poglądom. Zadanie partii polega na tym, żeby na coraz szerszą skalę rozwijać krytykę i samokrytykę, usuwać wszystko, co stoi temu na przeszkodzie. Im szerzej będziemy wciągali masy do walki z brakami w pracy i im silniejsza będzie oddolna kontrola działalności wszystkich naszych organizacji, tym większe będziemy osiągać sukcesy we wszystkich dziedzinach. Konsekwentne wprowadzenie w życie hasła krytyki i samokrytyki wymaga stanowczej walki ze wszystkimi, którzy przeszkadzają w jej rozwoju, którzy przesłaniają i sztykują ją za krytykę. Pracownicy, którzy nie sprzyjają rozwijaniu krytyki i samokrytyki, są hamulcem w naszym marszu naprzód, nie dojrżeli do tego, żeby być kierownikami i nie mogą liczyć na zaufanie partii.

2 Wśród części naszych pracowników partyjnych, radzieckich, gospodarczych i innych wciąż jeszcze słaba jest dyscyplina partyjna i państwowa.

W naszych kadrach jest jeszcze niemalo pracowników, którzy mają formalny stosunek do uchwał partii i rządu, nie przejawiają aktywności i wytrwałości w walce o wcielanie tych uchwał w życie, nie troszczą się o to, że stan ich pracy jest zły i że przynosi to szkodę interesom państwa. Formalny stosunek do uchwał partii i rządu, bierny stosunek do ich wykonywania, to wady, które należy wyplenić w najbardziej bezwzględny sposób. Partii potrzebni są nie zaskorupiali i bezdušní urzędnicy, którzy stawiają osobisty spokój ponad interesy sprawy, lecz niestrudzeni i ofiarni bojownicy o wykonanie dyktand partii i rządu, którzy stawiają interesy państwowe ponad wszystko.

Jednym z najniebezpieczniejszych i najgorszych przejawów naruszania dyscypliny partyjnej i państwowej jest ukrywanie przez niektórych pracowników prawdy o istotnym stanie rzeczy w podległych im przedsiębiorstwach i instytucjach, upiększanie wyników pracy. Komitet Centralny i rząd ujawnili fakty, kiedy niektórzy pracownicy stawali się klasą rezerwową i partykularne interesy ponad interesy ogólnopartyjne i pod pozorem troski o podległe im przedsiębiorstwa ukrywali przed państwem zasoby materialne, którymi dysponowali, wkracali na drogę naruszania ustaw partyjnych i państwowych. Znałe są również fakty, kiedy pracownicy gospodarczy, za pomocą fałszywych świadomie przedstawiały zbyt wysokie zapotrzebowania na surowiec i materiały lub w wypadku niewykonania planów produkcyjnych zezwalały na dopisywanie pozycji w sprawozdaniach o produkcji.

Znalazło się niemalo pracowników, którzy zapominają, że powierzono im pieczę i kierownictwo przedsiębiorstwa są przedsiębiorstwami państwowymi i usiłują przekształcić je we własny folwark, gdzie taki, za przeproszeniem, kierownik radził się jak szara gęś (śmiesz na sali). Wielkie tło tkwi w tym, że mamy niemalo pracowników, którzy uważają, iż uchwały partyjne i ustawy radzieckie ich nie obowiązują, którzy wyobrażają sobie, iż rzekomo istnieją u nas dwie dyscypliny: jedna — dla ludzi szeregowych, druga zaś — dla kierowników. Tacy „kierownicy” są, dają, że wszystko im wolno, że mogą nie liczyć się z porządkami państwowymi i partyjnymi, że mogą naruszać ustawy radzieckie, warcholą i uprawiać samowolę.

Partia wymaga od wszystkich swoich członków, a tym bardziej od kadr kierowniczych, szczerości i uczciwości, bezapelacyjnego spełniania obowiązku partyjnego i państwowego, i partia nie może ufać ludziom działającym na szkodę państwa, usiłującym uprawiać kretactwa wobec rządu, oszukiwać partię i państwo. Jakiegokolwiek oszukiwania partii i państwa, bez względu na formę, w jakiej się ono wyraża, jakichkolwiek prób oszukania przez zatajenie, względnie przez wypaczenie prawdy, nie wolno traktować inaczej niż najcięższe przestępstwo wobec partii. Czas już zrozumieć, że w naszej partii jedna jest dyscyplina zarówno dla członków szeregowych jak i dla kierowników, że ustawy radzieckie jednako obowiązują wszystkich ludzi radzieckich — wielkich i małych. Dla kierowników winnych nieuczciwego stosunku do wykonywania uchwał partii i rządu, dopuszczających się bezprawia i samowoli, nie może być żadnych względów z tytułu ich stanowiska.

Zadanie polega na tym, żeby stanowczo położyć kres naruszaniu dyscypliny partyjnej i państwowej, przejawom braku odpowiedzialności i ślamazarności, formalnego stosunku do uchwał partii i rządu, żeby nieustannie zwiększać u wszystkich naszych pracowników poczucie obowiązku wobec partii i państwa, nieubлагanie tępić nieszczerść i nieuczciwość. Jest rzeczą niedopuszczalną, by w szeregach partii pozostawali pracownicy, którzy usiłują ukryć przed partią prawdę i oszukiwać ją. Nieugięte stanie na straży interesów naszej ojczyzny, aktywna i nieustanna walka o wykonanie uchwał partii i rządu — oto pierwszy obowiązek każdego pracownika partii i państwa.

3 Wskazanie wielkiego Lenina, że główną rzeczą w pracy organizacyjnej jest właściwy dobór ludzi i kontrola wykonania — wcielane jest w życie w sposób jeszcze niezadowolający.

Fakty wykazują, że właściwy dobór ludzi i kontrola wykonania bynajmniej nie stały się jeszcze w rzeczywistości rzeczą główną w kierowniczej działalności centralnych i terenowych organizacji partyjnych, radzieckich i gospodarczych.

Zła organizacja faktycznego wykonywania dyktand centralnych i własnych uchwał, brak należytej kontroli ich wykonania — oto jeden z najbardziej rozpowszechnionych i głęboko zakorzenionych braków w praktycznej pracy organizacji radzieckich, gospodarczych i partyjnych. Nasze organizacje i instytucje wydają więcej niż trzeba rozmaitych uchwał, dyktand i poleceń, mało jednak troszczą się o to, czy są one wykonywane i jak są wykonywane. A przecież istota rzeczy polega na tym, żeby je wykonywać nie w sposób biurokratyczny, lecz jak należy. Nieuczciwy, nieodpowiedzialny stosunek do wykonywania dyktand organów kierowniczych jest najniebezpieczniejszym i najgorszym przejawem biurokratyzmu. Doświadczenie wykazuje, że nawet dobrzy pracownicy, jeśli są pozostawieni sami sobie, bez kontroli i sprawdzania ich działalności — zaczynają się psuć i popadać w biurokratyzm.

Najważniejsze zadanie partii polega na tym, żeby zmocnić wszechstronną kontrolę i sprawdzanie wykonania w całym systemie kierownictwa, w pracy wszystkich organizacji i instytucji od góry do dołu. W tym celu trzeba zwiększyć osobistą odpowiedzialność kierowników wszystkich organizacji i instytucji za kontrolę wykonania decyzji partii i rządu, powołać usprawnić pracę aparatu kontrolnego i rewizyjnego zarówno w centrum jak i w terenie, zasilając go kadrami w taki sposób, aby skierować do tej pracy ludzi cieszących się autorytetem, doświadczonych i politycznie wyrobionych, zdolnych do bezapelacyjnego strzeżenia interesów państwa. Konieczne jest znaczne wzmocnienie roli kontroli partyjnej, skupienie uwagi organów partyjnych na kontroli wykonania uchwał partii i rządu. Trzeba, żeby nasze organy kierownicze opierały się w swej pracy w dziedzinie kontroli wykonania na szerokich masach ludzi pracy, na organizacjach partyjnych, związkowych i komсомольских, na aktywie rad terenowych. Jedynie połączenie oddolnej kontroli wykonania z kontrolą oddolną ze strony partyjnych i bezpartyjnych mas zapewni usunięcie w porę niedociągnięć w pracy naszych organizacji i instytucji, stworzy warunki, w których uchwały i dyktandy będą wykonywane w porę i sprawnie, po bolszewicku.

Decydującą siłą kierownictwa partyjnego i państwowego są kadry i bez prawidłowego doboru i wychowania kadr niemożliwe jest wcielenie w życie linii politycznej partii. Główne zadanie w dziedzinie doboru kadr polega na tym, żeby polepszać wszechstronnie skład jakościowy pracowników, umacniać nasze organizacje partyjne, państwowe i gospodarcze ludźmi oddanymi interesom partii i państwa, znającymi się dobrze na rzeczy i zdolnymi do posuwania pracy naprzód.

W wyniku przeprowadzonej przez partię pracy, skład kadr kierowniczych znacznie się poprawił. Nie oznacza to jednak, że zadanie poprawy jakościowego składu personelu kierowniczego zostało całkowicie rozwiązane. Obecnie, gdy wszystkie gałęzie gospodarki wyposażone zostały w nowoczesną technikę, a poziom kulturalny narodu radzieckiego niezmiernie wzrósł, wymagania w stosunku do personelu kierowniczego zmieniły się, wzrosły. Kierować przemysłem i gospodarką rolną oraz aparatem partyjnym i państwowym powinni ludzie kulturalni, znający się na rzeczy, zdolni do wniesienia świeżego prądu i do popierania wszystkiego co przodujące, postępowe i do rozwijania tego w sposób twórczy. Mamy ku temu wszystkie możliwości, ponieważ baza dla doboru i wysuwania personelu kierowniczego, odpowiadającego takim wymaganiom, stała się szersza niż była dotychczas.

Dalsze wzmocnienie składu personelu kierowniczego zależy obecnie w głównej mierze od prawidłowej organizacji poznawania i doboru pracowników, a dla osiągnięcia tego celu konieczne jest przede wszystkim usunięcie niedociągnięć, błędów i wypaczeń w pracy z kadrami. A niedociągnięć w tej dziedzinie mamy niemalo.

Główne niedociągnięcia polega na tym, że niektórzy kierownicy dobierają kadry nie według kryteriów politycznych i rzeczowych, lecz sposobem familijnym, przyjacielskim, po sąsiedzku. Zdarza się nieradko, że pracownicy uczęciwi i znający się na rzeczy, lecz szorstcy i odnoszący się w sposób nieprzejednany do niedociągnięć i dlatego sprawiali kłopoty kierownikowi, są rugowani pod różnymi pretekstami i zastępowani przez ludzi wątpliwej wartości, względnie przez ludzi zgola nieodpowiednich do danej pracy, lecz za to dogodnych dla niektórych kierowników i idących im na rękę.

Wskutek tego rodzaju wypaczeń linii partii w doborze i wysuwaniu kadr, tworzą się w niektórych organizacjach rodzinki, złożone ze swoich ludzi związanych kumoterstwem, stawiających interesy grupowe ponad interesy partyjne i państwowe. Nic przeto dziwnego, że podobna sytuacja prowadzi zazwyczaj do demoralizacji i gnicia. Tak było np. w Ulianowskiej organizacji partyjnej, gdzie część pracowników gospodarczych, radzieckich i partyjnych z kierownictwa organizacji obwodowej demoralizowała się, wkroczyła na drogę defraudacji, trwonienia i rozkradania mienia państwowego.

Wielką szkodę sprawie dalszego polepszenia składu kadr kierowniczych wyrządza kancelaryjne, biurokratyczne podejście do poznawania i doboru pracowników. Częstość doboru kadr według danych ankietowych i formalnych zaświadczeń, bez gruntownego sprawdzenia zawodowych i politycznych walorów pracownika. W dziedzinie doboru kadr zakorzeniła się wadliwa praktyka „zabecznego” zatwierdzania lub mianowania pracowników, bez osobistej z nimi kontaktu. Jest rzeczą zrozumiałą, że przy tego rodzaju formalnym, biurokratycznym podejściu do sprawy doboru kadr, nie można w sposób właściwy rozstrzygnąć zagadnienia, czy dany pracownik nadaje się do pracy do której jest polecany, czy też nie nadaje się. Nie wyjaśniliśmy zalet i wad pracownika, nie sposób określić, na jakim stanowisku jego zdolności osobiste mogą znaleźć najlepsze zastosowanie.

Obowiązkiem organizacji partyjnych jest dbać o to, aby we wszystkich ogniskach naszego aparatu ściśle przestrzegano ustalonych przez naszą partię zasad doboru i rozmieszczenia kadr. Należy prowadzić zdecydowaną walkę ze stosunkami familijnymi i kumoterstwem, zerwać z biurokratycznym stosunkiem do sprawy poznawania i doboru kadr. Należy podnieść na wyższy poziom pracę organów partyjnych w dziedzinie poznawania i doboru kadr oraz w znacznym stopniu wzmocnić kontrolę partyjną nad stanem tej sprawy w organizacjach radzieckich i gospodarczych.

Zadanie polega na tym, aby dobór ludzi i kontrola wykonania stały się rzeczywistym głównym momentem w kierowniczej działalności centralnych i terenowych organizacji partyjnych, radzieckich i gospodarczych. Należy pamiętać, że cel kontroli wykonania, polega przede wszystkim na tym, aby wykryć niedociągnięcia, ujawnić fakty bezprawia, pomóc radą uczelwim pracownikom, niepoprawnych ukarać i doprowadzić do wykonania powziętej uchwały, studiować doświadczenie i na jego podstawie zapewnić najszersze, najkorzystniejsze, najlepsze z punktu widzenia oszczędności rozwiązanie postawionego zadania. Nie wolno tolerować biurokratycznego podejścia do kontroli wykonania, nie należy obawiać się anulowania lub skorygowania powziętej uchwały, jeżeli wyjdzie na jaw błędność lub nieścisłość. Kontrola wykonania związana jest nierozdzielnie z zadaniem likwidowania niedociągnięć na odcinku doboru kadr; zgodnie z wynikami kontroli należy usuwać złych, nienadających się, zacofanych i nierzetelnych pracowników i zastępować ich ludźmi lepszymi, odpowiednimi, przodującymi i uczciwymi; kontrola wykonania powinna przyczynić się do wysuwania nowych ludzi, umiejących nadąć bieg sprawom, stojących na straży interesów państwa.

4 W wielu organizacjach partyjnych nie docenia się pracy ideologicznej, na skutek czego praca ta nie nadąża za zadaniami partii, a w szeregu organizacji jest całkowicie zaniedbana.

Praca ideologiczna jest naczelnym obowiązkiem partii i niedocenianie jej może wyrządzić interesom partii i państwa szkody nie do powetowania. Powinniśmy zawsze pamiętać, że wszelkie osłabienie wpływu ideologii socjalistycznej oznacza wzmocnienie wpływu ideologii burżuazyjnej.

W naszym społeczeństwie radzieckim nie ma i być nie może bazy klasowej dla panowania ideologii burżuazyjnej. Panuje u nas ideologia socjalistyczna, której niewzruszoną podstawą jest marksizm-leninizm. Jednakże zachowały się u nas jeszcze pozostałości ideologii burżuazyjnej, przeżytki psychologii i moralności prywatnego posiadacza. Przeżytki te nie obumierają same przez się, są bardzo żywotne, mogą się rozwijać i należy je zdecydowanie zwalczać. Nie jesteśmy również zabezpieczeni przed przenikaniem do nas obcych poglądów, idei i nastrojów z zewnątrz, ze strony państw kapitalistycznych, i od wewnątrz — ze strony nie rozgromionych jeszcze ostatecznie przez partię resztek grup wrogich władzy radzieckiej. Nie wolno zapominać, że wrogiom państwa radzieckiego usiłują rozpowszechniać, podsycać i tożdumować wszelkie niezdrowe nastroje, demoralizować pod względem ideologicznym chwiejne elementy naszego społeczeństwa.

Niektóre nasze organizacje partyjne, pochłonięte sprawami gospodarczymi, zapominają o zagadnieniach ideologii, pozostawiają je na uboczu. Nawet w takich przodujących organizacjach partyjnych, jak np. moskiewska, poświadcza się pracy ideologicznej nie dość uwagi.

A to nie uchodził za złe. Tam, gdzie słabnie zainteresowanie sprawami ideologii, powstaje podatny grunt dla ożywienia wrogich nam poglądów i pojęć.

Te odcinki pracy ideologicznej, które z jakichś względów wypadają z pola widzenia organizacji partyjnych, te odcinki, na których słabnie kierownictwo i wpływ partii, usiłują opanować obcy ludzie, wszelkiego rodzaju elementy, rekrutujące się z niedobitków rozgromionych przez partię grup antyleninowskich, i wykorzystując dla przemycania swej linii, dla wskrzeszania i rozpowszechniania najrozmaitszych niemarksiowskich „punktów widzenia” i „koncepcji”.

Niedocenianie pracy ideologicznej jest w znacznej mierze wynikiem tego, że pewna część naszych kadr

kierowniczych nie pracuje nad podniesieniem poziomu swego uświadamienia, nie uzupełnia swych wiadomości z dziedziny marksizmu-leninizmu, nie przyswaja sobie bogatego historycznego doświadczenia partii. A bez tego nie można stać się pełnowartościowym, dojrzałym kierownikiem. Ten kto pozostaje w tyle pod względem ideologiczno-politycznym, kto żyje wyuczonymi formułkami i nie widzi tego co nowe, ten nie potrafi orientować się dobrze w sytuacji wewnętrznej i zewnętrznej, nie może i nie jest gotów stać na czele ruchu, ten prędzej czy później zostanie przez samo życie wyrzucony poza nawias. Tylko taki kierownik może stać na wysokości zadań naszej partii, który nieustannie pracuje nad sobą, twórczo opanowuje marksizm-leninizm, wyrabia w sobie i kształtuje cechy działacza typu leninowsko-stalinowskiego.

Organizacje partyjne wciąż jeszcze słabo pracują nad podniesieniem ideologiczno-politycznego przygotowania członków i kandydatów partii, które organizują i kontrolują ich studia nad teorią marksistowsko-leninowską, wskutek czego wielu komunistów nie ma nieodzownych wiadomości z dziedziny marksizmu-leninizmu. Pogłębienie wiedzy politycznej członków i kandydatów partii jest nieodzownym warunkiem podniesienia ich przodujących ról we wszystkich dziedzinach życia, dalszego uaktywnienia mas partyjnych i uprawnienia pracy organizacji partyjnych.

Z powodu niedostatecznego kierowania pracą ideologiczną i braku kontroli nad jej treścią popełniane są nieraz poważne błędy i wypaczenia w ksiązkach, dziennikach i czasopiśmie, w działalności instytucji naukowych i innych instytucji ideologicznych. Dzięki interwencji Komitetu Centralnego partii, w wielu dziedzinach nauki wykryto obec ludzkom radzieckim obyczaje i tradycje, ujawniono fakty zaplekania kastowego i nietolerancyjnego stosunku do krytyki, zdemaskowano i rozgromiono rozmaite przejawy ideologii burżuazyjnej i wszelkiego rodzaju wulgarnizatorskie wypaczenia. Znanie dyskusje poświęcone zagadnieniom filozofii, biologii, fizjologii, językoznawstwa, ekonomii politycznej ujawniły poważne luki ideologiczne w różnych dziedzinach nauki, stały się bodźcem do rozwijania krytyki i walki poglądów, odegrały doniosłą rolę w rozwoju nauki. Rozgromiony został reżim A. Zakszajewa, który leżał na wielu odcinkach frontu naukowego. Mimo to w szeregu gałęzi nauki nie alkwidowano jeszcze w zupełności monopolu poszczególnych grup uczonych, odsuwających się od krytyki i usiłujących rozstrzygać kwestie naukowe w drodze administracyjnej. Zadaniem nauki nie może rozwijać się w zaciechłej atmosferze wzajemnych pochwał i przemilczania błędów; próby utrwalenia monopolu poszczególnych grup uczonych rodzą nieuchronnie zastój i gnicie w nauce.

Ideologiczna praca partii powinna odegrać doniosłą rolę w oczyszczeniu świadomości ludzi z przeżytków kapitalizmu, z przesądów i szkodliwych tradycji starego społeczeństwa. Trzeba nadal rozwijać w masach wysokie poczucie obowiązku wobec społeczeństwa, wychowywać ludzi pracy w duchu radzieckiego patriotyzmu i przyjaźni narodów, w duchu troski o interesy państwa, doskonałe najpóźniej cechy ludzi radzieckich — wiarę w zwycięstwo naszej sprawy, gotowość i umiejętność pokonywania wszelkich trudności.

Zadanie organizacji partyjnej polega na tym, żeby zdecydowanie położyć kres szkodliwemu niedocenianiu pracy ideologicznej, wzmocnić pracę we wszystkich ogniskach partii i państwa, nieustannie demaskować wszelkie przejawy ideologii obcej marksizmowi. Należy rozwijać i doskonalić socjalistyczną kulturę, naukę, literaturę, sztukę, wykorzystywać wszelkie środki oddziaływania ideowo-politycznego, naszą propagandę, agitację, prasę dla polepszenia przygotowania ideologicznego komunistów, dla podniesienia czujności politycznej i świadomości robotników, chłopów i inteligencji. Celem naszej kadry bez wyjątku obowiązujące są pracować nad podniesieniem swego poziomu ideologicznego, opanowywać bogate doświadczenie polityczne partii, żeby nie pozostawać w tyle za życiem i żeby stać na wysokości zadań partii. Trzeba, by organizacje partyjne prowadziły stałą pracę z członkami i kandydatami partii nad podniesieniem ich poziomu ideologicznego, by uczyli ich marksizmu-leninizmu, kształtowały z nich politycznie przygotowanych, świadomych komunistów.

5 Nasze zadania w dziedzinie dalszego umacniania partii są następujące:

1. Kontynuować polepszenie składu jakościowego partii, nie dopuszczać do pogoni za ilością, lecz koncentrować się na podnoszeniu poziomu politycznego i hartu marksistowskiego członków i kandydatów partii; podnieść aktywność polityczną komunistów, uczynić wszystkich członków partii niezłomnymi bojownikami o wcielenie w życie jej polityki i uchwał, nieublagannymi wobec braków w pracy, zdolnymi do uporczywej walki o ich usunięcie; polepszać i doskonalić pracę związków zawodowych i Komсомолu, zacieśniać codziennie więzi z masami, pomać, że siła i niezwyciężoność naszej partii polega na jej organizacyjnej i nierozdzielnej więzi z narodem;

2. Położyć kres szkodliwym i niebezpiecznym dla naszej sprawy nastrojom zadowolenia z siebie i upa-

jania się sukcesami, przejawom pokonowej pomysłowości i kwietizmu w szeregach partii, śmiało i stanowczo ujawniać i usuwać niedociągnięcia i słabe strony w naszej pracy; konsekwentnie realizować demokrację wewnątrzpartyjną, szerzej rozwijać samokrytykę i krytykę od dołu, zapewnić taki stan rzeczy, by wszyscy uczciwi ludzie radzieccy mogli śmiało i bez obaw występować z krytyką niedociągnięć w pracy naszych organizacji i instytucji, zwalczać bez litości wszelkie próby tłumienia krytyki, prześladowania i szykany za krytykę; wzmacniać jak najusilniej dyscyplinę partyjną i państwową, tępić formalny stosunek do uchwał partii i rządu, prowadzić zdecydowaną walkę z brakiem dyscypliny, z naruszaniem interesów państwowych;

3. Wnieść na wyższy poziom pracę organów partyjnych w dziedzinie właściwego doboru, rozmieszczenia i wychowania kadr, ściśle przestrzegać ustalonych przez partię zasad właściwego doboru pracowników, zwalczać nieublaganie tych, którzy gwałcą te zasady, walczyć bez litości z biurokratycznym podejściem do sprawy doboru kadr, polepszać skład jakościowy kadr kierowniczych, śmiejąc usunąć na stanowiska kierownicze ludzi oddanych interesom partii i państwa, znających dobrze sprawę i zdolnych do posuwania jej naprzód, eliminować złych, nieprzychylnych, zacofanych, niesumiennych pracowników; wzmocnić jak najbardziej kontrolę i sprawdzanie wykonania w całym systemie kierownictwa od góry do dołu, podnieść osobistą odpowiedzialność kierowników wszystkich organizacji i instytucji za sprawdzanie wykonania uchwał partii i rządu, ażeby sprawdzanie wykonania od góry ze sprawdzaniem od dołu przez masy partyjne i bezpartyjne; zapewnić taki stan rzeczy, by właściwy dobór ludzi i sprawdzanie wykonania w praktyce stały się główną zasadą w kierowniczej działalności centralnych i terenowych organizacji partyjnych, radzieckich i gospodarczych;

4. Położyć kres niedocenianiu pracy ideologicznej, prowadzić zdecydowaną walkę z liberalizmem i beztróską w stosunku do ideologicznych błędów i wypaczeń, systematycznie podnieść i doskonalić ideologiczne i polityczne przygotowanie naszych kadr; wykorzystywać wszystkie środki ideologicznego oddziaływania, naszą propagandę, agitację, prasę dla komunistycznego wychowania ludzi radzieckich; podnieść na wyższy poziom naukę radziecką, rozwijając krytykę i walkę poglądów w pracy naukowej, pamiętając, że tylko na tej drodze nauka radziecka może wykonać swoją misję — zająć pierwsze miejsce w nauce światowej;

5. Strzec nadal jak zrenicy oka leninowskiej jednoci szeregow partyjnych, będącej podstawą mocy i niezwyciężoności naszej partii (burżliwe, długotrwałe oklaski),

Towarzysze!

W naszej epoce wielka nauka Marksa — Engelsa — Lenina — Stalina oświeca całej ludzkości drogę rozwoju cywilizacji światowej.

Partia nasza silna jest tym, że kieruje się w całej swej działalności teorią marksistowsko-leninowską. Jej polityka opiera się na naukowej znajomości praw rozwoju społecznego. Historyczna rola naszych wielkich nauczycieli Lenina i Stalina polega na tym, że zgłębiwszy do gruntu teoretyczne podstawy marksizmu i wladając doskonale metodą dialektyczną, uchronili i obronili marksizm od wszystkich wypaczeń i rozwinieli genialnie naukę marksistowską. Lenin i Stalin wzięli zawsze marksizm, przy każdym nowym zwrocie dziejowym, z określonymi praktycznymi zadaniami epoki, dając swoim twórcom podejściem do nauki Marksa-Engelsa świadectwo, że marksizm nie jest martwym dogmatem, lecz żywą wytyczną działalność.

Teoria marksistowsko-leninowska stanowi przedmiot nieustannej troski towarzysza Stalina. Opracowanie problemów o światowym historycznym znaczeniu, problemów rozwoju ekonomiki socjalistycznej, stopniowego przechodzenia do komunizmu, znajduje się w centrum działalności teoretycznej towarzysza Stalina w ciągu całego ostatniego okresu. Tworczy wzbogacając i rozwijając naukę marksistowsko-leninowską, towarzysz Stalin ubraja ideowo partię i naród radziecki w walce o triumf naszej sprawy.

Olbrzymie znaczenie dla teorii marksistowsko-leninowskiej, dla całej naszej działalności praktycznej ma opublikowana właśnie praca towarzysza Stalina: „Ekonomiczne problemy socjalizmu w ZSRR” (burżliwe, długotrwałe oklaski). W pracy tej zostały wszechstronnie zbadane prawa produkcji społecznej i podziału dóbr materialnych w społeczeństwie socjalistycznym, sprzeczowane naukowe podstawy rozwoju ekonomiki socjalistycznej, wskazane drogi, stopniowego przechodzenia do socjalizmu do komunizmu. Opracowanie zagadnień teorii ekonomicznej przez towarzysza Stalina posunęło daleko naprzód marksistowsko-leninowską ekonomikę polityczną.

Towarzysz Stalin wysunął teży programowe, dotyczące podstawowych warunków wstępnego przygotowania przejścia do komunizmu. Ażeby przygotować rzeczywiste przejście do komunizmu — uczy towarzysz Stalin — należy uczynić zadość co najmniej

(DALSZY CIĄG NA STR. 6)

Referat sekretarza KC WKP(b) G. M. Malenkowa na XIX Zjeździe Partii

(DOKONCZENIE ZE STR. 5)

trzem podstawowym warunkom wstępnym.

„Trzeba, po pierwsze, zapewnić na trwałe nieprzerwany wzrost całej produkcji społecznej z przewagą wzrostu produkcji środków produkcji. Przeważający wzrost produkcji środków produkcji niezbędny jest nie tylko dlatego, że musi on zapewnić wyposażenie w sprzęt zarówno własnych przedsiębiorstw, jak i przedsiębiorstw wszystkich pozostałych gałęzi gospodarki narodowej, lecz również dlatego, że bez niego niemożliwa jest w ogóle reprodukcja rozszerzona” (J. Stalin, „Ekonomiczne problemy socjalizmu w ZSRR”, str. 66-67).

„Trzeba, po drugie, w drodze stopniowych przejść, realizowanych z korzyścią dla kolchozów, a więc i dla całego społeczeństwa, podnieść własność kolchozową do poziomu własności ogólnonarodowej, a cyrkulację towarów zastąpić, również w drodze stopniowych przejść, systemem wymiany produktów, ażeby władza centralna czy jakiś inny ośrodek społeczny - ekonomiczny mógł ogarnąć całokształt wytworów produkcji społecznej w interesie społeczeństwa” (tamże, str. 67).

Oczywiście, cyrkulacja towarów i własność kolchozowa są obecnie wykorzystywane pomyślnie dla rozwoju gospodarki socjalistycznej i dają naszemu społeczeństwu niewątpliwą korzyść. Będą one dawały korzyść również w najbliższej przyszłości. Trzeba mieć jednak na oku perspektyw naszego rozwoju.

„Nie można osiągnąć — wskazuje towarzysze Stalin — ani obfitości produktów, zdolnej do zaspokojenia wszystkich potrzeb społeczeństwa, ani przejścia do formuły „każdemu według potrzeb”, skoro utrzymać się w mocy takie fakty ekonomiczne jak własność kolchozowa - grupowa, cyrkulacja towarów itp.” (tamże, str. 66).

Dopóki w ekonomice socjalistycznej pozostają dwa podstawowe sektory produkcyjne — państwowy i kolchozowy — powinna pozostać w mocy cyrkulacja towarów z jej „gospodarką pieniężną”, jako niezbędny i użyteczny element w systemie naszej gospodarki narodowej. Istnienie produkcji towarowej i cyrkulacji towarów decyduje też o istnieniu w warunkach socjalizmu prawa wartości, chociaż przestało już ono w naszym ustroju odgrywać rolę regulatora produkcji.

Jednakowoż ani cyrkulacja towarów, ani prawo wartości nie są wieczne. Gdy zamiast dwóch podstawowych form produkcji socjalistycznej — ogólnonarodowej i kolchozowej — pojawi się jeden wszechogarniający sektor produkcyjny, cyrkulacja towarów z jej „gospodarką pieniężną”, podobnie jak prawo wartości zniknie. Nic wspólnego z marksizmem nie mają poglądy tych ludzi, którzy uważają, że cyrkulacja towarów utrzyma się w warunkach komunizmu.

Cyrkulacja towarów nie da się pogodzić z perspektywą przejścia od socjalizmu do komunizmu.

Towarzysz Stalin opracował teoretycznie zagadnienie środków podniesienia własności kolchozowej do poziomu własności ogólnonarodowej, stopniowego przechodzenia do systemu wymiany produktów między przemysłem państwowym a kolchozami. Istniejące w chwili obecnej załaski wymiany produktów znajdują wyraz w „opłacie towarem” produkcji kolchozów, uprawiających bawełnę, len, buraki oraz innych kolchozów, będą się rozwijały w szeroki system wymiany produktów.

„System taki — wskazuje towarzysze Stalin — będzie wymagał ogromnego zwiększenia produkcji zbawianej wsi przez miasto, dlatego wypadać wprowadzać go bez szczególnego pośpiechu, w miarę nagromadzenia wyrobów miejskich. Ale wprowadzać go trzeba konsekwentnie, bez wahań, zważając krok za krokiem sferę działalności cyrkulacji towarów i rozszerzając sferę działania wymiany produktów.

System taki, zważając sferę działalności cyrkulacji towarów, ułatwi przej-

ście od socjalizmu do komunizmu. Ponadto umożliwi on włączenie podstawowej własności kolchozów, wytworów produkcji kolchozowej do ogólnego systemu ogólnonarodowego planowania.

To właśnie będzie realnym i decydującym środkiem podniesienia własności kolchozowej do poziomu własności ogólnonarodowej w naszych współczesnych warunkach” (tamże, str. 94).

System wymiany produktów jest bezwarunkowo korzystny dla chłopstwa kolchozowego, będzie ono bowiem otrzymywało od państwa znacznie więcej produktów i po cenach niższych niż w warunkach cyrkulacji towarów. Kolchozy, które już obecnie korzystają z „opłaty towarem”, co stanowi załączek systemu wymiany produktów, odczuwają ogromne korzyści i zalety tego systemu. Władom, że wśród takich kolchozów jest szczególnie wiele kolchozów bogatych.

Dla przygotowania podstawowych warunków wstępnych przejścia do komunizmu — jak wskazuje towarzysze Stalin — „Trzeba, po trzecie, osiągnąć taki poziom kulturalny społeczeństwa, który zapewniłby wszystkim członkom społeczeństwa wszechstronny rozwój ich zdolności fizycznych i umysłowych, ażeby członkowie społeczeństwa mieli możliwość uzyskania takiego wykształcenia, które mogłoby uczynić z nich aktywnych działaczy rozwoju społecznego, ażeby mieli oni możliwość swobodnego wyboru zawodu, a nie byli przykuci na całe życie, wskutek istniejącego podziału pracy, do jakiegoś jednego zawodu” (tamże, str. 68).

„W tym celu trzeba przede wszystkim skrócić dzień roboczy co najmniej do sześciu, a potem nawet do pięciu godzin. Jest to niezbędne po to, by członkowie społeczeństwa uzyskali dość wolnego czasu na zdobywanie wszechstronnego wykształcenia. Trzeba dalej w tym celu wprowadzić powszechny obowiązek nauczania politechnicznego, co niezbędne jest po to, by członkowie społeczeństwa mieli możliwość swobodnego wyboru zawodu, a nie byli przykuci na całe życie do jakiegoś jednego zawodu. Trzeba dalej w tym celu radykalnie polepszyć warunki mieszkaniowe i podnieść realne płace robotników i urzędników co najmniej dwukrotnie, jeśli nie więcej, zarówno w drodze bezpośredniego podnoszenia płac pieniężnych, jak i w szczególności w drodze dalszego systematycznego obniżania cen przedmiotów masowego spożycia” (tamże, str. 69).

Dopiero po spełnieniu tych wszystkich warunków wstępnych przejścia do komunizmu — „od każdego według zdolności, każdemu według pracy” — do formuły komunizmu — „od każdego według zdolności, każdemu według potrzeb”.

Towarzysz Stalin ostrzega z naciskiem przed lekkomyślnym wybieganiem naprzód i przechodzeniem do wyższych form ekonomicznych bez uprzedniego stworzenia przesłanek niezbędnych do takiego przejścia.

Towarzysz Stalin dał naukowe rozwiązanie takich wielkich problemów socjalnych i zagadnień programowych komunizmu, jak zniesienie przeciwieństwa między miastem a wsią, między pracą fizyczną i umysłową, jak również opracował nowe w nauce marksistowskiej zagadnienie likwidacji, pozostających jeszcze w społeczeństwie socjalistycznym, istotnych różnic między nimi.

W ten sposób plany partii na przyszłość, określające perspektywy i drogi naszego ruchu naprzód, opierają się na znajomości praw ekonomicznych, opierają się na nauce o budownictwie społeczeństwa komunistycznego, opracowanej przez towarzysza

Stalina. (Burzliwe, długo nie milknące oklaski).

Ogromne znaczenie zasadnicze ma uzasadnienie przez towarzysza Stalina obiektywnego charakteru praw ekonomicznych. Towarzysz Stalin uczy, że prawa rozwoju ekonomicznego, prawa ekonomii politycznej — wszystko jedno czy mowa o kapitalizmie czy też socjalizmie — są prawami obiektywnymi, odzwierciedlającymi proces rozwoju ekonomicznego, do którego się niezależnie od woli ludzi. Ludzie mogą odkryć te prawa, poznać je, wykorzystać je w interesie społeczeństwa, ale nie mogą unicestwić starych praw ekonomicznych, ani też stworzyć nowych. Prawa ekonomiczne nie są tworzone z woli ludzi, lecz powstają na bazie nowych warunków ekonomicznych.

Z gruntu błędne są poglądy ludzi, którzy sądzą, że można tworzyć lub unicestwiać prawa rozwoju ekonomicznego, że wobec szczególnej roli jaką historia wyznaczyła państwu radzieckiemu, może ono znieść istniejące prawa ekonomii politycznej, „sformować” nowe prawa lub „przeobrazić” je. Negowanie istnienia obiektywnych praw ekonomicznych w warunkach socjalizmu doprowadziłoby do chaosu i przypadkowości. Tego rodzaju negowanie spowodowałoby, że ekonomia polityczna jako nauka zostałaby zlikwidowana, albowiem nauka nie może żyć i rozwijać się bez uznania obiektywnych praw ekonomicznych, bez poznania tych praw ekonomicznych. Zaprzeczanie obiektywnego charakteru praw ekonomicznych jest ideologiczną podstawą awanturnictwa w polityce gospodarczej, całkowitej samowoli w praktyce kierowania gospodarką.

Niezwykle doniosłym wkładem do marksistowskiej ekonomii politycznej jest odkrycie przez towarzysza Stalina podstawowego ekonomicznego prawa współczesnego kapitalizmu i podstawowego ekonomicznego prawa socjalizmu. Podstawowe prawo ekonomiczne określa istotę danego sposobu produkcji, wszystkie główne strony i wszystkie główne procesy jej rozwoju, daje klucz do zrozumienia i wyjaśnienia wszystkich prawidłowości danego ustroju ekonomicznego.

Towarzysz Stalin dowiódł, że głównymi cechami i wymogami podstawowego prawa ekonomicznego współczesnego kapitalizmu jest „zapewnienie maksymalnego zysku kapitalistycznego drogą wyzysku, ruiny i pauperyzacji większości ludności danego kraju, droga użarzenia i systematycznego grabieżnictwa narodów innych krajów, zwłaszcza krajów zafolowanych, wreszcie droga wojen i militarystyki gospodarki narodowej wykorzystywanej dla zapewnienia najwyższych zysków” (tamże, str. 38). Prawo to odsłania i wyjaśnia rażąco sprzeczności kapitalizmu, ujawnia przyczyny i źródła agresywnej grabieżczy polityki państw kapitalistycznych. Działanie tego prawa prowadzi do pogłębienia ogólnego kryzysu kapitalizmu, do nieuchronnego narastania i wybuchu wszystkich sprzeczności społeczeństwa kapitalistycznego.

Wrecz przeciwny gnijącemu kapitalizmowi jest wschodzący i rozwijający system socjalistyczny. Istotnymi cechami i wymogami podstawowego prawa ekonomicznego socjalizmu, odkrytego przez towarzysza Stalina są: „zapewnienie maksymalnego zaspokojenia stale rosnących materialnych i kulturalnych potrzeb całego społeczeństwa drogą nieprzerwanego wzrostu i doskonalenia produkcji socjalistycznej na bazie najwyższej techniki” (tamże, str. 40). Towarzysz Stalin dowiódł, że celem socjalistycznego sposobu produkcji nie jest zysk, lecz człowiek z jego potrzebami, zaspokojenie jego potrzeb materialnych i kulturalnych. Zapewnienie maksymalnego zaspokojenia stale rosnących materialnych i kulturalnych potrzeb całego społeczeństwa jest celem produkcji socjalistycznej, a nieprzerwany wzrost i doskonalenie produkcji socjalistycznej na bazie najwyższej techniki — środkiem do osiągnięcia tego celu. Działanie tego prawa prowadzi do wzrostu sił wytwórczych spo-

łeczeństwa, do jego rozkwitu, do nieprzerwanego wzrostu dobrobytu i poziomu kulturalnego mas pracujących (oklaski).

Odkrycie przez towarzysza Stalina podstawowego prawa ekonomicznego współczesnego kapitalizmu i podstawowego prawa ekonomicznego socjalizmu zadaje druzgocący cios wszystkim apologetom kapitalizmu. Te podstawowe prawa ekonomiczne świadczą, że podczas gdy w społeczeństwie kapitalistycznym człowiek podporządkowany jest bezlitosnemu prawu osiągnięcia maksymalnego zysku, w imię czego skazuje się ludzi na niewymowne cierpienia, nędzę, bezrobocie i krwawe wojny, to w społeczeństwie socjalistycznym cała produkcja podporządkowana jest człowiekowi z jego rosnącymi nieustannie potrzebami. Na tym polega decydująca przewaga nowego, wyższego niż kapitalizm ustroju społecznego — komunizmu (oklaski).

Komunizm powstaje jako rezultat świadomego, twórczego wysiłku milionów rzesz ludu pracującego. Teoria samorozruchowego rozwoju i żywiołowości jest z gruntu obca całemu ekonomicznemu ustrojowi socjalizmu. Ekonomika kapitalistyczna, na skutek działania prawa konkurencji i anarchii produkcji, rozdzierała jest przez najostrejsze sprzeczności. Towarzysz Stalin dowiódł, że na bazie uspołecznienia środków produkcji powstało w naszym kraju — w przeciwieństwie do prawa konkurencji i anarchii produkcji — prawo planowego (proporcjonalnego) rozwoju gospodarki narodowej.

Prawo planowego rozwoju gospodarki narodowej nie jest podstawowym ekonomicznym prawem socjalizmu, a naszą praktyką planowania sama przez się nie może dać należytych, pozytywnych wyników, jeżeli nie będzie uwzględniać głównego zadania produkcji socjalistycznej, jeżeli nie będzie się opierała na podstawowym prawie ekonomicznym socjalizmu. Aby zapewnić nieprzerwany wzrost całej produkcji społecznej i stworzyć w naszym kraju obfitość produktów, należy do gruntu opanować sztukę planowego i rozsądnego wykorzystywania wszystkich zasobów materialnych i finansowych, wszystkich rezerw pracy, kierując się wymogami prawa planowego rozwoju gospodarki narodowej i stosując się we wszystkim do wymogów podstawowego ekonomicznego prawa socjalizmu. W swych pracach poświęconych ekonomicznym problemom socjalizmu w ZSRR, towarzysze Stalin wykazał całą zawilgość zadań, które będziemy musieli rozwiązać w walce z trudnościami, przewyższającą sprzeczności, wyłaniające się w toku budownictwa komunistycznego.

Towarzysz Stalin odkrył obiektywne ekonomiczne prawo koniecznej zgodności stosunków produkcji i charakteru sił wytwórczych oraz uzasadnił jego ogromną rolę poznawczą i przeobrażającą. Wnikliwie ujawniając procesy zachodzące w naszej ekonomice, towarzysze Stalin wykazał głęboką błędność poglądów, jakoby w warunkach socjalizmu nie istniała żadna sprzeczność pomiędzy stosunkami produkcji a siłami wytwórczymi społeczeństwa. Sprzeczności niewątpliwie istnieją i będą istniały, gdyż rozwój stosunków produkcji pozostaje i będzie pozostawał w tyle za rozwojem sił wytwórczych. Oczywiście, w społeczeństwie socjalistycznym zazwyczaj nie dochodzi do konfliktu między stosunkami produkcji a siłami wytwór-

czymi, byłoby jednak rzeczą niebezpieczną nie zauważać, że sprzeczności między nimi istnieją i mogą istnieć. Musimy w porę dostrzegać te sprzeczności i przez prowadzenie właściwej polityki w odpowiednim czasie je przewyższać, mając na względzie, że stosunki produkcji powinny spełniać swą rolę główną i decydującą siłą, która stanowi o potężnym rozwoju sił wytwórczych.

Zadania, wynikające z naszego marzu naprzód, zobowiązują działaczy partii, pracowników w dziedzinie nauk społecznych, przede wszystkim ekonomistów, do tego, aby kierując się programowymi wskazaniami towarzysza Stalina wszechstronnie opracowywali zagadnienia teorii marksistowsko-leninowskiej w nierozdzielalnym związku z praktyczną pracą twórczą.

Prace towarzysza Stalina są dobitnym świadectwem tego, jak doniosłe znaczenie przywiązuje nasza partia do teorii. Teoria rewolucyjna była, jest i będzie nie gałęzią nauki, która rozjaśnia drogę posuwania się naszej partii i naszego narodu naprzód do całkowitego triumfu komunizmu (burzliwe oklaski).

Towarzysz Stalin nieustannie rozwija teorię marksistowską. W swej klasycznej pracy „Marksizm a zagadnienia językoznawstwa” Towarzysz Stalin podniósł na nowy, wyższy szczebel podstawowe tezy teorii marksistowskiej o prawidłowym charakterze rozwoju społecznego, wszechstronnie opracował zagadnienia ekonomicznej bazy i nadbudowy społeczeństwa, sił wytwórczych i stosunków produkcji. Rozwinął dalej naukę materializmu dialektycznego i historycznego jako teoretyczną podstawę komunizmu. Towarzysz Stalin ujawnił rolę języka jako narzędzia rozwoju społeczeństwa, wskazał perspektywę dalszego rozwoju kultur i języków narodowych. W pracy tej towarzysze Stalin, wzbogaciwszy w nowe tezy naukę marksistowsko-leninowską, odesłał nowe perspektywy dla postępu wszystkich dziedzin nauki.

Prace towarzysza Stalina dotyczące zagadnień ekonomicznych i zagadnień językoznawstwa oznaczają nowy etap w rozwoju marksizmu, są znakomitą przykładem twórczego podjęcia do nauki Marks-Engelsa-Lenina. Towarzysz Stalin uczy, że wszelkie dogmatyczne podejście do teorii jest niedopuszczalne i może wyrządzić wielką szkodę sprawie politycznej wychowania mas. Teoretyczne odkrycia towarzysza Stalina mają znaczenie historyczne na miarę światową, uzbudzają wszystkie narody w znajomość dróg rewolucyjnej przebudowy społeczeństwa i w nadzieję, że bogate doświadczenie walki naszej partii o komunizm (burzliwe, długotrwałe oklaski).

Ogromne znaczenie teoretycznych prac towarzysza Stalina polega na tym, że ostrzegają one przed śluzgami się po powierzchni, ślęgnięciem do głębi zjawisk, do samej istoty procesów rozwoju społeczeństwa, uczą widzieć w zardotku te zjawiska, które będą określały bieg wydarzeń, co da-

je możliwość marksistowskiego przewidywania.

Nauka Marks-Engelsa-Lenina-Stalina daje naszej partii nieustępiłą siłę, umiejętność torowania nowych dróg w historii, pozwala nam widzieć cel naszego stałego przemarszu naprzód, pozwala zwyciężyć i zwyciężać i umacniać zwycięstwa.

Idee leninowsko-stalinowskie wyłaniają jasnym światłem rewolucyjnej teorii zadania i perspektywy walki mas ludowych wszystkich krajów przeciwko imperializmowi, a polskiemu socjalizmowi (burzliwe, długotrwałe oklaski).

Towarzysze!

Państwo radzieckie nie jest samodzielną wyspą otoczoną kapitalistycznymi krajami. Kresy naszego państwa z wielkim narodem radzieckim (długotrwałe oklaski), z wielkimi milionowymi masami ludowymi, z wielkimi demokratycznymi siłami (długotrwałe oklaski). Sympatyzuje z nami i popiera nas cała postępująca ludność (długotrwałe oklaski). Własne i wszystkich tymi siłami bronią sprawy pokoju i przyjaźni między narodami.

Nasza potężna Ojczyzna jest w niewzruszonej sile i kroci ku nowemu sukcesowi. Mamy wszystkie, co jest konieczne do zbudowania w państwie komunistycznego społeczeństwa. Hossa naturalna Kraju Rad są naszymi. Nasze państwo udoskonala się, że zdolne jest do wykorzystania tych ogromnych bogactw na politykę mas pracujących. Naród radziecki wie, że umie budować nową społeczność i pewnie patrzy w przyszłość (długotrwałe oklaski).

Na czele narodów Związku Radzieckiego stoi wyrobiona i zahartowana w bojach partia, która nieustannie realizuje politykę leninowsko-stalinowską. Pod kierownictwem partii komunistycznej osiągnięto wielkie sukcesy na miarę światową. Socjalizm w ZSRR i na całym świecie został wyzyskany i zwyciężył (długotrwałe oklaski).

Nie ma na świecie siły, która mogłaby powstrzymać ataki marnego społeczeństwa radzieckiego. Nasza sprawa jest niezwycięzona. Trzeba mocno dźwierzć ster i kroczyć swej drodze, nie poddając się na prowokacje, ani zastraszenia burów, długotrwałe oklaski).

Pod sztandarem nieśmiertelnego Lenina, pod światłami przewodnim wielkiego Stalina naprzód do zwycięstwa komunizmu!

(Po zakończeniu referatu delegaci wstają, gorąco podrywając towarzysza Stalina burzliwie długotrwałą owacją. Ze wszystkich stron sal rozlegają się okrzyki: „Hurra! Niech żyje wielki Stalin!”, „Hurra! Niech żyje wielki Stalin!”, „Hurra! Niech żyje nasz ukończony wódz i nasz wielki towarzysz Stalin!”).

Tysiące gromad realizują zobowiązania i przekraczają plany dostaw dla Państwa

Spółród przeszło 2.100 gromad woj. łódzkiego, które postanowiły poprzeczyn produkcyjnym Program Wyborczy Frontu Narodowego i uczcić XIX Zjazd WKP(b) — 726 wsi zameldowało już o całkowitej realizacji podjętych zobowiązań.

O realizacji zobowiązań doniosła in. chłop z grom. Bielawy i Maron, pow. rawsko - masowickiego. Chłopi oni do punktu skupu na określonych wozach a portem Pierwszego Kandydata do Biura Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej Bolesława Bierut. Gromady te starczyły zbiorowo do punktu skupu brakującą do wykonania planu o 1000 części zboża w ilości 13500 oraz uregulowały całkowicie zobowiązania podatkowe.

Zbiorowe dostawy zboża węgnowali ostatnio mieszkańcy 100 gromad woj. łódzkiego. Wiele spośród nich wieś Szczudłowa pow. łódzkiego lub Jędrzejowa. Janowa i Wierzbowa pow. łódzkiego, przekroczyły plany w granicach od 5 do 15 proc.

W woj. lubelskim zobowiązania do poparcia Programu Wyborczego Frontu Narodowego oraz dla uczczenia XIX Zjazdu WKP(b) realizują 70 tys. młodzieży robotniczej i chłopskiej. Już obecnie mieszkańcy tych zobowiązań. W woj. łódzkiego wykonywali zobowiązania w wykonaniu swoich zobowiązań zameldowali członkowie gromady kiego kółka ZMP w Krępie Baranów pow. chełmskim.

Woj. łódzkiego, przekroczyły plany w granicach od 5 do 15 proc.

W woj. lubelskim zobowiązania do poparcia Programu Wyborczego Frontu Narodowego oraz dla uczczenia XIX Zjazdu WKP(b) realizują 70 tys. młodzieży robotniczej i chłopskiej. Już obecnie mieszkańcy tych zobowiązań. W woj. łódzkiego wykonywali zobowiązania w wykonaniu swoich zobowiązań zameldowali członkowie gromady kiego kółka ZMP w Krępie Baranów pow. chełmskim.

Woj. łódzkiego, przekroczyły plany w granicach od 5 do 15 proc.

W woj. lubelskim zobowiązania do poparcia Programu Wyborczego Frontu Narodowego oraz dla uczczenia XIX Zjazdu WKP(b) realizują 70 tys. młodzieży robotniczej i chłopskiej. Już obecnie mieszkańcy tych zobowiązań. W woj. łódzkiego wykonywali zobowiązania w wykonaniu swoich zobowiązań zameldowali członkowie gromady kiego kółka ZMP w Krępie Baranów pow. chełmskim.

Woj. łódzkiego, przekroczyły plany w granicach od 5 do 15 proc.

W woj. lubelskim zobowiązania do poparcia Programu Wyborczego Frontu Narodowego oraz dla uczczenia XIX Zjazdu WKP(b) realizują 70 tys. młodzieży robotniczej i chłopskiej. Już obecnie mieszkańcy tych zobowiązań. W woj. łódzkiego wykonywali zobowiązania w wykonaniu swoich zobowiązań zameldowali członkowie gromady kiego kółka ZMP w Krępie Baranów pow. chełmskim.

Woj. łódzkiego, przekroczyły plany w granicach od 5 do 15 proc.

W woj. lubelskim zobowiązania do poparcia Programu Wyborczego Frontu Narodowego oraz dla uczczenia XIX Zjazdu WKP(b) realizują 70 tys. młodzieży robotniczej i chłopskiej. Już obecnie mieszkańcy tych zobowiązań. W woj. łódzkiego wykonywali zobowiązania w wykonaniu swoich zobowiązań zameldowali członkowie gromady kiego kółka ZMP w Krępie Baranów pow. chełmskim.

Woj. łódzkiego, przekroczyły plany w granicach od 5 do 15 proc.

ALEKSANDER JACKIEWICZ

(53)

WIEDEŃSKA WIOSNA

I oto przysłała mi do głowy niedorzeczna myśl: co by się stało, gdyby teraz wszedł na estradę, i odsunąłby Munka stanął na jego miejscu powiedział:

„Nie słuchajcie go, to wszystko co mówi stanąłby w pierwszym lepszym podłożniku literatury współczesnej, w setkach recenzji i artykułach. Ale to nieważne. Co dają ludziom moje dzieła? Czy odpowiedzi na postawione pytanie: jak żyć? Munka, zacytuję archiwariusza nazwisk, tytułów, dat i chwytów artystycznych, czyś się kiedy nad tym zastanowił? Dlaczego nie waliz w pulpit i nie krzyczysz: Kłamstwo! Busch nie stworzył nic! Busch zwodził, kolował, aż ugrzązł!...

A ja bym ci wtedy rękę uściśnął. A gdybym zawołał: „Mój syn, krew z krwi, kość z kości, z którego mógłbym zrobić człowieka lepszego, wypierasz niż ja, a z którego zawczasu zrezygnowałem, grzebiąc się w papierach; mój syn, bohater mego życia, autentyczny prawdziwy — został oprawcą własnego narodu, własnego brata Ja wiem o tym i milczę”.

Nie słuchał wcale pieśni, wierszy ani fragmentu z Malarza Hofmanna.

Wśród grznotu oklasków wprowadzono go znów na podium, chłchano, by przemówić. Oczekiwano teraz z jego ust pochwał pod adresem organizatorów jubileuszu, rządu, władz, społeczeństwa, przyjaciół, życzeń czytelników.

Na sali zrobiło się cicho, kwiaty pachniały jak na rodzinnych grobach.

— Dziękuję wam — powiedział — za wszystko... — I umilkł. Chciał coś dodać, coś zupełnie innego, nie konwencjonalnego, parę słów prawdziwych, może nawet gorzkich, ale nie potrafił niczego sformułować. Ruszył więc ku schodkom prowadzącym na salę.

Krótką jego odpowiedź, późniejsze milczenie i ten odwrót przyjęto jako objaw wrzucenia. I wszystkim zrobiło się dobrze w sercu. Oklaski odprowadzili go aż na ulicę.

Na ulicy otoczyli go przyjaciele. Wydawca Gross z twarzą pociemniając ze wzruszenia powtarzał: „Takich chwil się nie zapomina” i czekał na potwierdzenie Buscha. Napracował się biedak przy organizacji dzisiejszej uroczystości, pragnął ogrzać się w blaskach, roztoczonych dookoła osoby jubla.

W tej chwili podszedł do ojca Rudolf z jakimś małym, chudziutkim jegomościem z niechlujnie utrzymaną brodą.

— Profesor Mausberg — przedstawił się staruszek.

Mausberg, powaga naukowa w sprawach sławistycznych, ostatnio przeniesiony z Gruz na Uniwersytet Wiedeński był koreferentem pracy habilitacyjnej Rudolfa.

— Od dawna chciałem pana poznać — sepielił profesor. — Jestem wielbicielem pańskiego talentu. Ten malarz Hofmann i ta Joanna — wspaniałe postacie!

— Oj, nudziarz! — pomyślał szybko Busch i uśmiechnął się z przymusem. Bał się starych naukowców, jak i ich niekonkretnego się gładzenia, rutyny, pewności siebie, bał się zarówno ich komplementów, jak ich krytyki, bo to wszystko w ich ustach przemieniało się w wykład lub egzamin. Bo po pierwszych świeżych myślach, które wypracowali we wczesnej młodości, myślał często niepełnych, biednych, ale przez swoją śmiałość płodnych, drażniących i prowokujących do dyskusji, już po kilku latach stawali się nadmiernie ostrożni, bojaźliwi. Obkładali się cudzymi książkami i cudzymi myślami, jak eżanem. A gdy ich nikt nie atakował, drzemali. Później zaś powtarzali, powtarzali, powtarzali. Drukowali kryptki, przedrukowywali je, później to samo wydawali w książce i znów ją przedrukowywali. Aż zapamiętali się półki ich bibliotek bliźniacami, trojakami, czworakami, całe półki wypełniało jedno dzieło powtórzone nieskończoną ilość razy, w coraz to innych oprawkach, z coraz większą ilością wstępów do poszczególnych wydań.

Busch siedział z resztą towarzyszy, które posuwały się w kierunku śródmieścia, gdzie w jednym z hoteli miała się odbyć jubileuszowa kolacja. Profesor wachlując się wymiętym kapeluszem, nie odstępował go. Wieczór był ciepły i duszny. Niekł pulch chmur rudiła w światłach miasta.

Krytyk Munk mówił idąc prozodem: — Dalem szczerzy wyraz memu uwielbieniu dla jego twórczości, ta twórczość przetrwała jego i nas.

Busch dość młodo gwał i dętych słów. Był wdzięczny Mausbergowi za milczenie. Profesor głośno stukał łaską stawiając ją przed sobą. Widocznie miał słaby wzrok, grube szkła przyślaniały mu oczy. (D. a. n.)

W oparciu o doświadczenia radzieckie spółdzielczość polska usprawni swoją działalność

Na zaproszenie radzieckiej organizacji spółdzielczej „Centrosouz” bawiła w ciągu 2 tygodni w ZSRR 8-osobowa delegacja spółdzielców polskich, która zapoznała się z organizacją, pracą i osiągnięciami spółdzielczości radzieckiej. Delegacja zwłodziła szereg placówek spółdzielczych w okregu moskiewskim w Kamieńsku a

następnie Krasnodarze, Kisłowodzku i innych. Podczas pobytu w Moskwie delegacja złożyła wieniec w Mauzoleum Lenina.

Po powrocie do kraju przewodniczący delegacji prezes CRS „Samopomoc Chłopska” — T. Janczyk, w wywiadzie udzielonym przedstawicielowi PAP, podzielił się wrażeniami z pobytu spółdzielców polskich w Zw. Radzieckim.

Prezes Janczyk stwierdza, że w czasie pobytu w Zw. Radzieckim delegacja polska przyjmowana była serdecznie przez radzieckich spółdzielców z „Centrosouzu”.

Uzyskane przez nas doświadczenia — mówi prezes Janczyk — oparcie się na doskonałych wzorach radzieckiej spółdzielczości, pozwoli na wprowadzenie szeregu zmian, które znacznie usprawnią działalność naszych spółdzielni. Przede wszystkim będziemy dążyli do tego, aby stworzyć w naszej organizacji spółdzielczości zaopatrzenia i skupu wyraźne i rozgraniczone pionier oparte na rozrachunku wewnętrznym, odpowiedzialne za dany odcinek pracy.

W dziedzinie zaopatrzenia — będziemy organizować wojewódzkie bazy hurtowe, które skupiałyby towary drobnicowe, uzupełniając braki tych artykułów w sklepach gminnych spółdzielni. Zastosujemy również przesyłki zbiorowe towarów, co w znacznym stopniu przyczyni się do poprawy zaopatrzenia naszych placówek spółdzielczych na wsi.

Również w oparciu o doświadczenia radzieckie w dziedzinie szkolenia kadr wprowadzimy system tzw. techników, tj. kursów na miejscu pracy, w oparciu o wykładówce dojeżdżających ze stałych ośrodków szkolenia. Na kursach tych pracownicy spółdzielczy zdobywać będą niezbędne wiadomości z danej specjalności.

Już 19 powiatów zwolniono z miaruk i odstępi

W ostatnich dniach emeryci powiaty przekroczyły 80 proc. wykonania rocznego planu obowiązków dostaw zbóż i uzyskały zwolnienie z obowiązków miaruk i odstępi.

Liczbę powiatów, które przekroczyły 90 proc. planu dostaw zboża, w tym w związku z tym do 19.

Krojowa narada aktywu ZSCh

7 bm. rozpoczęła się w Warszawie 2-dniowa Krajowa Narada Aktywu ZSCh, która opracowuje wytyczne pracy dla ogólni organizacyjnych Związku, dla działaczy i mas kółkowych w okresie, pogodażących wybory.

Dotychczasową pracę ZSCh w kraju przedwyborczą i polityczną w szej działalności przedstawił w raporcie prezes Zar. Gł. ZSCh J. G. Michalski. Nad sprawami politycznymi w referacie wywodził się do

Tę drogę wybraliśmy

JEDNA z głównych przyczyn naszej słabości gospodarczej, naszego zacofania w stosunku do innych krajów przed wojną był niedorozwój naszego przemysłu. Przemysł polski był przestarzały, jego produkcja znikoma, jego możliwości rozwojowe w ówczesnych kapitalistycznych warunkach — żadne.

Polska w latach 1918 — 39 nie tylko nie rozwijała się gospodarczo, lecz się cofała — nawet w stosunku do roku 1913 pod względem zaopatrzenia. W r. 1938 produkcja przemysłowa na 1 mieszkańca w Polsce wynosiła 1,5 raza mniej niż we Francji i blisko 2,5 raza mniej niż w Włoszech, nie mówiąc już o zestawieniu z Niemcami, Anglią czy Szwecją. Co oznaczał ten stan? Oznaczał słabość. Słabość i biedę. Bezbronność i zdanie się na łaskę i niełaskę silniejszego. Jakże wymownym i tragicznym potwierdzeniem tego był wrzesień 1939 r.!

Polska Ludowa, dokonując wielkich przeobrażeń politycznych i społecznych, postawiła sobie jednocześnie jako zadanie najpilniejsze — uprzemysłowienie kraju. Że jednak nasze zacofanie przemysłowe i techniczne sięgało dziesięcioleci, a niekiedy i wieku, że zniszczenia wojenne osłabiły nas jeszcze bardziej — przeto trzeba było się zdecydować na szybkie tempo odbudowy i przebudowy naszego przemysłu, a więc — na szczególny wysiłek, na znaczne ofiary i wyrzeczenia. Tylko bowiem szybkie tempo budownictwa przemysłowego, tylko mobilizacja możliwych największych środków na rzecz rozwoju naszej bazy przemysłowej, pozwolił nam na odrobienie wieloletniego zacofania, na dorównanie innym krajom, na podniesienie siły naszej obronności i bezpieczeństwa naszego kraju, naszych domów, życia naszego i naszych dzieci.

PRZED WSZYSTKIM PRZEMYSŁ CIEKŁY

Nasz plan industrializacji kraju opiera się na rozbudowie i unowocześnieniu przede wszystkim przemysłu ciężkiego (górnictwa, hutnictwa), energetyki, przemysłu chemicznego i metalowego, a zwłaszcza przemysłu budowy maszyn, a więc tego przemysłu, który wytwarza środki produkcji dla wszystkich innych gałęzi gospodarki narodowej. Tylko przemysł ciężki jest fundamentem uprzemysłowienia w warunkach socjalistycznych i bez rozwoju tego przemysłu industrializacja jest fikcją. Tylko przemysł ciężki — gwarantuje siłę ekonomiczną i polityczną kraju.

Każdy chyba rozumie, że aby móc produkować artykuły codziennego użytku w odpowiedniej ilości i jakości, aby być niezależnym gospodarczo i politycznie, aby reprezentować siłę, z którą się liczą — trzeba nasamprzód MIEĆ NA CZYM I Z CIEGO PRODUKOWAĆ. Trzeba mieć przed tym dostateczną ilość stali, węgla, energii elektrycznej, trzeba mieć przemysł hutniczy, metalowy, maszynowy, energetyczny. Trzeba wpierw produkować maszyny i urządzenia służące do dalszej produkcji. Trzeba mieć wpierw fabryki maszyn, elektrownie wodne i ciepłowne, linie wysokiego napięcia. Tylko wówczas można mieć artykuły codziennego użytku w dostatecznej ilości. Tę drogę wybraliśmy i idziemy nią konsekwentnie naprzód.

Drogę tę znaczą już dziesiątki, setki nowych potężnych zakładów przemysłowych. Takie wielkie obiekty produkcyjne, jak rozbudowa w latach 1949-52 huty im. Bolesława Bieruta w Częstochowie i huty „Kościusko” w Chorzowie, próbną uruchomienie wielkiej walcowni-zgniatacza w hucie Bobrek, dwóch nowych kopalni węgla „Wesoła II” i „Ziemowit II” o zdolności produkcyjnej 4 mil. ton węgla, elektrowni Jaworzno I, fabryki silników elektrycznych w Tarnowie, FSO w Warszawie i FSC w Lublinie, Zakładów „Ursus”, fabryki maszyn zjazdowych w Poznaniu i Płocku, kombinatu chemicznego Wivów, fabryki włókna sztucznego w Gorzowie, zakładów azotowych w Kędzierzynie, Chorzowie i Tarnowie, stożniak okrętowy w Gdańsku, Gdyni i Szczecinie, elektrowni wodnej w Dychowie, cementowni „Odra” w Opolu i Wierzbicy, cegielni w Zieloncu i w Zastawicach pod Krakowem. Te i wiele innych z liczą 1425 wielkich nowych obiektów przemysłowych i mieszkaniowych, które powstają w ciągu sześciu lat, to i wiele innych zmodernizowanych i rozbudowanych zakładów przemysłowych, które już pracują pełną lub częściową mocą, to widomy znak postępującej szybko industrializacji kraju.

TO JUŻ NASI PRZYJACIELE. Wiele z tych zakładów przemysłowych i budowlanych, to już „starczy” nasi znajomi i przyjaciele z którymi się żyliśmy.

Wiele z nich znamy jeszcze tylko z nazw, lub widzimy jak rosną w naszych oczach. To kombinat Nowa Huta. To Nowe Tychy. To kopalnie węgla „Kościusko”, „Nowy Wirek” i „Gigant”, to wielkie elektrownie: Miechowice, Zabrze, Jaworzno II, Stalowa Wola, Żerań, to kombinat chemiczny w Oświęcimiu, zakłady chemiczne „Rokita”, „Boruta”, „Busk”, to MDM, metro warszawskie i dziesiątki, setki innych obiektów przemysłowych i budowlanych.

Wiele z nich dopiero się rodzi, stawia pierwsze kroki, jak np. 10 wielkich kopalni węgla, kopalnie i huty miedzi, huta aluminium, 6 elektrowni, elektrownia na Dunajcu k. Chorzowa, kopalnia soli potasowych w Kłodawie, regulacja Bugi i Wisły, wielka droga wodna Wschód — Zachód, to wreszcie 8 wielkich zakładów przemysłu bawełnianego, 2 nowe zakłady przemysłu wełnianego, 4 zakłady jedwabniczo-galanteryjne, 8 wielkich zakładów konfekcyjnych, 4 nowe fabryki mebli, 3 kombinaty olejarsko-mydlarskie, 21 wielkich chłodziń, 3 browary oraz znaczna ilość nowych młynów, kaszarni itp.

Na to idą nasze wysiłki, nasza praca, nasze pieniądze. Nie nabijamy niemi kleszeń obcom czy własnym kapitalistom, jak to było przed wojną. Zasoby naszego kraju, owoce naszej pracy w całej pełni i bez reszty pozostają, służą i służyć będą gospodarce narodowej i wszystkim jej obywatelom. Musimy mieć tego pełną świadomość. — Musimy mieć świadomość, że nasze trudności, braki i wyrzeczenia, częstokroć dotkliwe, że nasze niedostateczne jeszcze zarobki — to cena, jakiej wymaga budownictwo naszej siły, naszego dobrobytu, naszego jutra.

RECEPTY DOMOROSŁYCH ZNACHORÓW

Musimy mieć również świadomość tego, że proponowane przez domorosłych znachorów lub skwapliwie podsuwane nam przez jawnych czy zakapturzonych wrogów recepty na uniknięcie trudności, ofiar i wyrzeczeń, w postaci zaniechania przez nas uprzemysłowienia kraju lub zwolnienia jego tempa, oznaczają nie innego, jak właśnie: nawrót do słabości i biedy, przekreślenie perspektyw rozwojowych. Leży to w interesie tych, którzy szukają nową wojnę, rozpalać odwetowe i zaborcze instynkty, odbudowują Wehrmacht — i o tym pamiętać musimy zawsze. Wówczas trudności i braki dnia codziennego, które są nieuniknionym udziałem każdego z nas, nie będą nam przysłaniać obrazu dotychczasowych wielkich osiągnięć i perspektyw jasnej przyszłości.

Znikła kłeska bezrobocia. Nastąpił olbrzymi wzrost zatrudnienia we wszystkich zawodach dla mężczyzn, kobiet i młodzieży. Setki tysięcy malarzy, rzeźbików, kucharzy, cieśli i młodzieży chłopkiej znalazło zatrudnienie w przemyśle i budownictwie. Dzięki rozwojowi przemysłu, ludność wielka ukształta stała, coraz bardziej chłonny rynek zbytu na swe produkty. Inteligencja pracująca otrzymała wszelkie możliwości pracy, nauki i zastosowania swych umiejętności. Poziom kulturalny naszego życia podniósł się również niepomniernie. Widać, ile jeszcze pozostało do zrobienia, aby podnieść stopę życiową w

Polsce — nie zapominajmy, żeśmy osiągnęli już niemało.

Perspektywy nasze są coraz śmielejsze, coraz wspanialsze.

Potężna rozbudowa przemysłu — z górą 10-krotny jego wzrost do r. 1960 w porównaniu z poziomem przedwojennym. Wszelkierona rozbudowa bazy surowcowej pod kątem najpełniejszego wykorzystania naszych bogactw naturalnych: węgla, rud żelaznych, ropy naftowej, metali nieżelaznych, soli potasowych i innych. Podjęcie wielkich budów: olbrzymich zapór i elektrowni wodnych, kanałów żeglugowych, regulacji rzek, które zmieniają zasadniczo warunki rozwoju całych obszarów naszego kraju. Rozwinięcie na szeroką skalę dotychczas skalę budownictwa mieszkaniowego, całkowite zakończenie odbudowy Warszawy, Gdańska, Szczecina i Wrocławia, ukończenie budowy dwóch nowych miast: Nowej Huty i Nowych Tych. Wspaniałe perspektywy rozwoju Ziemi Odzyskanych. Dalsza szybka rozbudowa szkolnictwa i zapewnienie każdemu dziecku wykształcenia w zakresie co najmniej pełnej szkoły 7-klasowej, a w większych miastach i osiedlach przemysłowych — wszystkim dzieciom wykształcenia średniego.

Oto wyniki przemian społeczno-gospodarczych, oto wyniki naszego 8-letniego trudu, oto niełatwa, ale jedynie słuszna droga naszego narodu.

Tym szybciej po tej drodze iść będziemy do celu, im bardziej świadoma i silna będzie jedność Polaków.

Skończona i rozbita żywa nam bowiem wrogowie — my sobie samym życzymy jedności.

Jej widomym wyrazem będzie masowy udział w wyborach do Sejmu pod sztandarem Frontu Narodowego, pod przewodnictwem Bolesława Bieruta.

T. D.

Na cześć Wielkiego Zjazdu zobowiązania warszawskich robotników

Pięknym osiągnięciem może się poszczycić załoga Zakładów im. Gen. Świerczewskiego. Wykonała ona swe zobowiązania na cześć Zjazdu WKP(b) w 159 proc., wykonując jednocześnie plan wrześniowy w 104,3 proc. Na pierwszym miejscu w realizacji zobowiązań stoi załoga działu PR-5, z którego szczególnie wyróżniły się robotnice: Dębska, Przedziecka, Przygoda i Tymlińska.

Nowe zobowiązania, które podjęła fabryka, będą dalszą pomocą w wykonaniu planu rocznego. Spośród tych zobowiązań wymienimy takie, jak szlifowanie Kacochy, który postanowił przepracować na maszynie 2 lata bez remontu głównego, zobowiązanie działu PR-1, który postanowił podnieść wydajność o 20 proc. Wiele działów postanowiło swe zobowiązania z III kwartału przedłużyć na IV kwartał br.

Robotnicy z fabryki włókienniczej w Bielsku nie wiedzą jeszcze, że zamówione przez ich zakłady w WZBUP „Parowoz” dwa specjalne pierścienie zostaną wykonane szybko. To pracownicy „Parowozu” — Dziekanowski, Osmańczyk, Kurlewski — z kolegami dla uczczenia XIX Zjazdu WKP(b) postanowili wykonać je przed terminem. Pracownicy kuchni tych zakładów wyprodukują szybkość zamówienie dla fabryki we Włocławku. Oddział przenośników taśmowych wyprodukują przed terminem 6 transporterów dla budownictwa. Pracownicy Izby Pomiarów Galilei, Leszczyński, inż. Włódkiewicz przeskoczą w dokonywaniu pomiarów specjalną metodą pracowników kontroli technicznej: Plecha, Chomczyńska, Żerańska i innych.

Zobowiązania dodatkowe podjęte. A że zostaną wykonane, świadczy najlepiej przykład, że wszystko to, do czego załoga „Parowozu” zobowiązała się na masowce 9 ub.m. — zostało wykonane do 30 ub.m. w 102 proc.

Z TEATRÓW STOLECZNYCH

Otwarcie sezonu w Filharmonii Warszawskiej

3 października odbyła się inauguracja sezonu koncertowego Filharmonii Warszawskiej. Na program koncertu inauguracyjnego złożyły się utwory kompozytorów polskich i radzieckich. W pierwszej części zostały wykonane: poemat symfoniczny Mieczysława Karłowicza „Stanisław i Anna Oświęcimowie” i I koncert skrzypcowy Karola Szymanowskiego. W drugiej części koncertu usłyszeliśmy I symfonię Dymitra Szostakowicza. Dyrygował Witold Rowicki, jako solistka wystąpiła Wanda Wilkomirska.

Poemat symfoniczny Mieczysława Karłowicza „Stanisław i Anna Oświęcimowie” powstał w latach 1906 — 1907. Pierwszy zamysł kompozycji powstał pod wrażeniem obrazu jednego z uczniów Matejki, obrazu Bergmana, obrazu, przedstawiającego postać Stanisława Oświęcimskiego na grobie swojej siostry. Obraz ten wywarł głębokie wrażenie na kompozytorze i natychmiast go do stworzenia dzieła, będącego, według słów radzieckiego muzykologa Igora Belzy, hymnem na cześć czystego wysokiego uczucia miłości zwyciężającej śmierć. W poemacie tym kompozytor posługując się wielkim aparatem orkiestrowym osłaga

niepotażką w innych swoich dziełach siłę wyrazu i barwność brzmienia.

I koncert skrzypcowy Karola Szymanowskiego powstał w r. 1916, w okresie, gdy kompozytor pozostawał pod wpływem impresjonizmu. W odróżnieniu jednak od dzieł innych kompozytorów tego kierunku, dzieło Szymanowskiego uderza swoim głębokim liryzmem. Natężeniem kompozytora był wiersz Tadeusza Micińskiego „Noc majowa”, łączący sugestywny opis przyrody z elementami egzotyki i fantastyki. Dzieło powstania tego koncertu łączy się ściśle z osobą przyjaciela kompozytora, znakomitego skrzypka Pawła Kochańskiego, który był autorem kadencji i pierwszym, niedokończonym wykonawcą. Partia skrzypcowa kontrastująca z orkiestrą wymaga od wykonawcy szczególnie wysokich walorów zarówno muzycznych i technicznych, jak i ogólnej dojrzałości artystycznej, wrażliwości i kultury. Wanda Wilkomirska wykonaniem tego dzieła wykazała, że całkowicie dorosła do tak trudnego zadania, dowiodła swojej dojrzałości artystycznej i potwierdziła swój wielki talent. Młoda ta artystka wykazuje ogromny

...frrr i już ich nie ma! Zniknęli gdzieś, hen w górę skrzydłami... aktryzki nowego filmu polskiego, który kręci się na ulicach stolicy. Tuż obok naszej Redakcji, na skraju MDM nakłoniłmy się właśnie na ekipę Wytwórni Filmów Fabularnych z Łodzi, pod kierownictwem znanego reżysera, laureata nagrody państwowej — JANA RYBKOWSKIEGO.

— Co kręcicie?

— „Jeden dzień w Warszawie”. Tak brzmi tytuł naszego filmu i taka właśnie jest jego treść. Toteż nie dziwcie się, że najczęściej spotkać nas można nie w atelier łódzkim, lecz na ulicach Warszawy — mówi reżyser.

— No dobrze, ale po cóż to stało gołębie, którego nie zdążył już uchwycić obiektyw naszego fotoreportera — pytamy...

— Te gołębie, a jest ich dokładnie sto pięćdziesiąt, wypożyczylimy specjalnie ze Zw. Hołcówców, bo potrzebne nam są koniecznie do jednego z fragmentów naszej komedii.

— A poza filmowaniem ptaszków, co robicie jeszcze?

— Czekamy na... słońce. Z utęsknieniem większym na pewno niż cała Warszawa razem wzięta. Bo od słońca...

ca zależęć będzie, czy zdążymy ukazać na czas nakręcanie plenerów A tu — jakby na złość — tradycyjna, złota, polska jesień, na którą tak liczyliśmy, płata nam kłopotliwego figla...

Na zdjęciu: Ekipa WFF w składzie: J. Rybkowski, K. Sheyball (II reżyser) i Bogusław Lambach (operator) nakręca scenę z gołębią (Wys).

Foto Wł. Piotrowski.

Budowlani stolicy

meldują

we wrześniu 101,4 proc.

Stołeczny przemysł budowlany wykonał wrześniowy plan produkcyjny w 101,4 proc.

Na pierwszym miejscu wśród zjednoczeń budujących nowe dzielnice i osiedla mieszkaniowe znajduje się ZBMW-4, które m.i.a. wznosi obiekty przy Nowym Świecie i Krakowskim Przedmieściu. Wykonało ono 100 proc. planu. W dalszej kolejności idą zjednoczenia: Muranów-Mirów, Praga-Grochów, MDM, Stare i Nowe Miasto, Ochota-Sielec-Mokotów.

Planu wrześniowego nie wykonało tylko jedno przedsiębiorstwo: Zjednoczenie Budownictwa Mieszkajowego Warszawa I, które wznosi Koło, Żoliborz i Młynów. Wykonało tam 84 proc. zaprojektowanych robót.

Budownictwo warszawskiego Metro osiągnęło 101,3 proc. planu. Załoga wznosząca Hutę Warszawską wykonała 101 proc. zaplanowanych robót, (dar)

POROZUMIAJMY

...o miejscu dla Niechcińskiej

— Gdyby nie Stach, byłabym nie przyszła — powiedziała na przywitaniu Anna. — Mówię ci, nóg nie czuję. Już trzeci dzień leżę na szpitalach i wszędzie mi odpowiadają: miejsce nie ma. Więc co Niechcińska ma zrobić? Leży w domu sama, nikt jej szklanki herbaty nie poda. Żadne to nasze leczenie — nie ma co. Jak tu w tych warunkach chorować?

Spojrzała nagle na stół piany w dłonie. — Siedzę marynowane! Zobacz, Stach. Gdzież je kupią?

— Pewno w sklepie na MDM-le — wyrzucił mnie w odpowiedzi Stach.

— To ty wiesz, że ja za śledziami przepadałam i nie mi nie mówisz... — A czy owoce pozwalałam mi dojść do domu do głosu?

— No, no, dziękuję, że jesteś w gościach, bo tym ci odpowiadała. Ale wiesz, że ty Niechcińska to bardzo smutna historia. Męża i syna straciła w czasie wojny. Jest samotna, jak palec na ścieżce, a tu masz, dostaje zapalenia płuc. Więc w biurze postanowiono, że trzeba się nią zająć. I to kto? Naturalnie ja. Ze niby jestem referent socjalno-ubezpieczeniowy.

— Jakto niby — oburzył się Stach.

— No bo co ja mogę jej pomóc,

kiedy miejsce w szpitalu nie ma. Przewaliliśmy mi przecież, jak opowiadałam o moich trzydniowych wędrówkach. Więc chodzę ja ci chodzę od szpitala do szpitala i wszędzie mi mówią, żeby się dowiedzieć jutro, czy za parę dni A co przez ten czas będzie z Niechcińską?

— Przecież ustanowiliście koleżeńskie dzwiry — ośmielił się utrać Stach.

— No więc ustanowiliśmy. Ale kto z nas ma na to czas? Choćby ja pierwsza. Mało to mam roboty w domu, przy tobie i Zbyszku. Zresztą na co są szpitale? Ciągłe się pisze, że miejsce przybywa i przybywa. A jak przychodzi co do czego, to miejsce nie ma.

Tym razem ja zdecydowanie przecięłam monolog Anny.

— Wybierz sobie, Anno, że to co się pisze o szpitalnictwie ma swoje realne pokrycie w realnych cyfrach. Wiesz ile było łóżek szpitalnych przed wojną? 75 tysięcy. A wiesz ile mamy ich obecnie? 119 tysięcy. Oznacza to 48 łóżek na 10 tysięcy mieszkańców. Gdy w r. 1939 21,7 łóżek mieliśmy na 10 tysięcy ludności. Czy można było więcej zrobić w tak krótkim czasie? Umiesz chyba liczyć, prawda?

Anna, o dziwo, milcząco skinęła głową.

— Może wiesz i o tym — ciągnęłam więc dalej — że najczulszym barometrem stanu zdrowia narodu i ogólnego dobrobytu jest procent śmiertelności i przynajmniej w tym Otóż spadek śmiertelności w porównaniu z r. 1939 — wynosił na 23,2 proc. Mówiąc inaczej przeciętna długość życia w Polsce zwiększyła się o 18 proc. Zaś co do przyrostu naturalnego...

— Zaoszczędź sobie cyfr — powiedziała Anna. — Wystarczyłoby do ogrodu, żeby zobaczyć, ile dzieci się rodzi. Ale mnie chodzi o miejsce na szpitalu. Dlaczego nie ma miejsca dla Niechcińskiej?

— Bo poza twoją Niechcińską, ileż więcej dziś ludzi ma prawo do leczenia w społecznym niż miało przed wojną. Niechcińska zaś może się ostatecznie przy wszystkich dyżurach leczyć w domu. Przecież przychodzi do niej pielęgniarka na zastrzyki penicyliny...

Zresztą, ty jako referent socjalno-ubezpieczeniowy, nie tylko możesz, ale masz obowiązek zainteresowania się, czy rzeczywiście łóżek w szpitalach nie było, czy też tylko tak mówił.

Czując wzbraniającą w powietrzu małżeńską burzę uskażalam zapobiegawczo na stół.

— Anno, śledzę marynowane. Zresztą mieliśmy dziś mówić na inny temat.

— To wszystko przez tę Niechcińską — rzuciła Anna, nakładając sobie na talerz spory kawałek śledzia. (mł-par).

LISTY DO REDAKCJI

Niszczą mury sali gimnastycznej w szkole podstawowej w Radości

Po wojnie, ludność Radości i sąsiadujących z nią osiedli wzrosła. Wzrosła również liczba dzieci w wieku szkolnym do ok. 900. W tej sytuacji dotychczasowy budynek szkolny, posiadający 6 izb lekcyjnych nie wystarczał. Toteż we wrześniu 1947 roku zawiązała się Komitet Budowy Szkoły, który dzięki dotacjom Państwa i ofiarności miejscowego społeczeństwa wybudował dość okazały gmach szkolny, mający obecnie 14 izb lekcyjnych.

W 1948 r. Komitet zawiązał swą działalność i przekazał budynek szkolny byłej Gminnej Radzie Narodowej w Radości, przekazując jednocześnie sprawę budowania sali gimnastycznej oraz zaopatrzenia centralnego ogrzewania. W tym roku były Wójtowski Wydział Odbudowy w Pruszkowie mając w planie 3 miliony zł (dawnych), o którą to sumę wystąpił Komitet Budowy oraz przekazane przez Komitet materiały budowlane, glebił dalszą budowę gmachu szkolnego Spółdzielni Pracy „Rodzina Zakroczymiska”.

Tempe i jakość robót wykonywanych przez tę Spółdzielnię zakrawały po prostu na skandal. Spółdzielnia traktowała wykonanie powierzonych robót po macoszku, a na to, co zrealizowała, nie wykazywała. I tak np. kiedy Spółdzielnia wybudowała mury, okazało się potem, że skrzywienie swym przypomina... wieżę w Pizie. Oczywiście zakute inspekcji komisji budowlanej musiano je rozebrać i ponownie budować.

W końcu 1950 roku spółdzielnia przerwała robotę, pozostawiając jedno ze skrzydeł budynku bez dachu. Spółdzielnia ponadto zabierała, zwieziona przez dawny Komitet Budowy na plac szkolny, pozostały materiał budowlany, w tym kilkanaście tysięcy sztuk cegieł.

Od tej pory, mimo rozlicznych prób, petycji i memoriałów Komitetu Rodzicielskiego przy szkole w

Radości — sprawa przykrycia dachem niszczących murów sali gimnastycznej — uknęła na martwym punkcie.

W ubiegłą niedzielę wybrano nowy Komitet Rodzicielski przy szkole podstawowej w Radości, który postawił sobie jako jedno z naczynnych swych zadań — zrealizowanie sprawy budowania budoj sali gimnastycznej. Czy ma to się udać trudno przewidzieć. Wszystko zależy od czynników odpowiedzialnych za wykonanie prac inwestycyjnych w szkolnictwie na terenie stolicy, do której placówki obecnie należy.

(nazwisko i adres znane Redakcji)

F. J.

RADIO

Na fal 1322 m.

5.30 Koncert 5.30 Stylizowana muzyka ludowa różnych narodów 7.30 Muzyka 7.30 Kalendarz Radiowy 8.00 Muzyka baletowa 8.35 „Jak redagowałem dziennik w Tennessee” — humorystka Marka Twaina, przekład Almy Swiderskiej 9.10 Muzyka 9.35 Pieśni Kadłmiera Kraterra w wyk. Jerzego Kozubskiego 11.15 Muzyka i aktualności 11.45 Głos młody kobiety 12.15 Mazowieckie tańce i pieśni ludowe w oprac. kompozytorów polskich 13.00 Popularna muzyka symfoniczna 13.20 Utwory kompozytorów polskich 13.30 Aud. dla dzieci 13.40 Muzyka ludowa 14.45 „Pozostaliśmy jeden” — dramat, opow. Jacka Bochenkiego 17.05 „Przybył anioł z nieba” — pog. przyrodnicza inż. Wacława Giednera 17.20 Koncert Orkiestry Wrocławskiej 17.30 P.R. p. d. Tadeusza Serebryńskiego 18.00 Mikrofonem po kraju 18.20 „Wolne Chiny” — kantata Korczakowa 19.00 Na młodzieżowej antenie 19.30 Utwory fortepianowe w wyk. Benno Mojsewicza 20.36 Wied. sportowe 23.30 Muzyka 30.45 Na fal humoru i satyry. 21.00 Z cyklu: Muzyka radziecka — aud. sł. muz. w oprac. dr Z. Lema pt. „Wybitni artyści wykonawcy ZSRR” 22.10 Sonata na skrzypce i fortepian — Władysław Żeleński 22.45 nagród państwowych na rok 1952 w dziedzinie muzyki — Grażyna Bacewiczówna 23.40 Muzyka.

Na fal 367 m.

5.10 Koncert 6.10 Kalendarz Radiowy 6.15 Muzyka 6.50 Koncert 7.30 Muzyka o 8.15 „Na wojnę nute” — gra zespołu Harmonistów T. Wesołowskiego 15.10 „Kantata Piotra Wyględy” — odc. 3 opow. Jerzego Pytlakowskiego 16.30 Aud. dla dzieci 16.40 Muzyka 16.50 Koncert solistów 16.45 Pogadanka sportowa 17.15 W rytmie polki 17.30 Lokalne audycje Warszawy 18.00 Audycja literacka 18.15 Muzyka 18.30 Odpowiedzi „Fali 49” 18.40 Koncert solistów 19.10 Uczmy się języka rosyjskiego 19.30 Muzyka i aktualności 20.00 Dla każdego coś milego 21.28 Wied. sportowe 21.30 Muzyka 22.00 Aud. z cyklu: „Ludzie Wielkiej” 22.20 Sonata na skrzypce i fortepian — Władysław Żeleński 22.45 Muzyka 23.00 Muzyka symfoniczna 23.30 Koncert.

W następnej fazie rozgrywek odbędzie się trzy turnieje, które ustala ostateczną klasyfikację tych drużyn. W pierwszym turnieju grać będą po 2 drużyny z każdej grupy, które zdobyły pierwsze miejsce. Turniej ten wyłoni mistrza i wicemistrza Polski. W drugim turnieju, który zostanie rozegrany 12 i 13 września, które zajęły trzecie i czwarte miejsce w swoich grupach walczą będą o miejsce od 5 do 8. W ostatnim turnieju o miejsce od 9 do 12 walczą będą zespoły, które zajęły w grupach 5 i 6 miejsce.

Drużyny zajmujące w klasyfikacji końcowej 11 i 12 miejsca zespolicą się.

12 b. m. — Start Ligi Koszykówki

13 bm. rozpoczynają się rozgrywki w Lidze koszykówki drużyn męczyzn. W rozgrywkach startować będzie 12 drużyn. Do Ligi zaliczono 11 zespolonych zespołów ligowych oraz drużyn OWKS (Lublin), która zajęła pierwsze miejsce w meczu finałowym o wejście do Ligi. 12 drużyn podzielono drogą losowania na dwie grupy (w każdej po 6 zespołów). W pierwszej fazie rozgrywek drużyny grać będą w grupach systemem każdy z każdym (mecz i rewanż). W wypadku równej ilości zdobytych punktów decydującą rolę będą lepały rzuty wolne. Zdecydujących spotkań nie będzie.

